

DAN DEȘLIU

Premiera se amână

farsă-reverie în trei acte

P e r s o n a j e l e
(în ordinea intrării în scenă)

MAESTRUL	LEO
DOMNUL A	PRODUCĂTORUL
DOMNUL B	ARGUS
FATA CU GUSTĂRI	PRIMUL RECUZITER
SORA ȘEFĂ	AL DOILEA RECUZITER
SORA SECUNDĂ	DIRECTORUL DE SCENĂ
PROFESORUL	AUTORUL
ASISTENTUL	DIVA
BĂTRINA	INGENUA
GRETI	LOGODNICA
FATA ÎN ALB	LOGODNICUL
DOAMNA	SUFLEURUL
EINSTEIN	NATHALIA
FATA	UN ACTOR

ACTUL I

Tabloul I

După ridicarea cortinei, scena rămâne în semiintuneric. Liniște. Peste câteva clipe, un zgomot care se precizează; în planul doi, cineva deschide o ușă, intră în vestibul, fluierând o melodie banală, cum ar fi „Străini în noapte” sau „Clovnul” de Chaplin. Aprinde lumina, cotrobăiește, bombăne plictisit. îl auzim ucler, prin cealaltă ușă, dintre vestibul și scenă, pe care o va deschide în curând.

Scena 1

MAESTRUL (*intrînd*): Niciodată nu ști unde-i pui! Papuci nenorociți, obiecte vulgare! Nă jucați cu mine de-a v-ați

ascunselea... (*Intrînd, n-a aprins lumina: din vestibul se strecoară o diră, insuficientă pentru a ne clarifica.*) Te pomenești că i-am lăsat în baie. (*Trece lent spre lateral-dreapta, deschide altă ușă, răsucește comutatorul: tot nu-i destulă lumină în scenă. Exclamație:* „Sigur, aici

erați!" Revine în scenă, fredonând același motiv. Se apropie de ușa vestibulului, aprinde lumina, își scoate pălăria, o pune pe creștetul unei nișe de piatră, cum dezbrăcate, scoate și pardesiul, îl așază, delicat, pe umărul respectivei — poate să mormăie ceva adecvat în timpul acestor operații — în fine, se întoarce spre rampă. E un tip la vreo 55 de ani, mai degrabă înalt. Costum de seară, cu cămașă albă și papillon. Fularul de mătase i-a rămas uitat în jurul gâtului. Așa, cu papucii în mână, se uită interzis la ce vede și nu crede...

DOMNUL A : Bună seara, sir !

DOMNUL B : Bună seara, mylord !

MAESTRUL : Poftim ? (Pauză consistentă : cei doi inși din fotoliile joase rămân fixați la extremitățile mersci lungi, scurde, din mijlocul living-room-ului : par neinteresați unul de altul, cu ațut mai puțin de noul venit.) Bună seara ! Cum ați intrat ? (Observă fularul, și-l scoate, îl pune pe umărul doamnei dintre intrare și șemineu, lasă papucii să cadă pe covor și rămâne locului, privind, ca în tranșă, la cei doi : nu realizează, totuși.)

DOMNUL A (~~cu bunăvoiață~~) : Pe ușă, ea și dumneavoastră.

MAESTRUL : A !

DOMNUL B : Să zicem, în fond, ce conținzi ?

(Tăcere. Toți trei consideră situația, acum, aproximativ egal. Această egalizare bruscă trebuie să frapeze publicul.)

MAESTRUL (după o pauză mobilată ad libitum) : Vă rog să ieșiți !

(Doamnei A și B se privesc scurt, calu : Doamnei A întoarce capul spre Maestru, scrutându-l cu un fel de gravitate.)

DOMNUL A : Exagerați !

MAESTRUL : Ei ! (Gest de impațiență.)

DOMNUL A : Dată fiind situația, îmi permiț să afirm că, oarecum, exagerați !

DOMNUL B : Da, da !

MAESTRUL : Treaba mea ! Să zicem că exagerez. Totuși, vă rog insistent să ieșiți, chiar în situația dată. (Pauză.) Cât să vă rog ? !

DOMNUL A : De ce nu luați loc ? (Impinge un fotoliu liber. Maestru se așază, mecanic.)

MAESTRUL : Așadar...

DOMNUL B : Dumneavoastră vreți să vă sinucideți.

MAESTRUL : Ce ? !

DOMNUL A : Ați hotărât să vă puneți capăt zilelor. Noi știm.

DOMNUL B : Vedeti ?

MAESTRUL : Văd. (Pauză.) Sunt convins că văsoz.

DOMNUL B : Nici vorbă !

MAESTRUL : Adieși ?

DOMNUL B : Nu visați defel !

DOMNUL A : Sau, mă rog...

(Maestru reflectează intens, cantă din ochi un reper, vede telefonul, pe un suport, sub pendula din dreapta secui, merge la telefon, ridică receptorul, așteaptă tonul, care întirzie.)

DOMNUL B : Inutil !

(Maestru îl privește chioriș : tac, bate nervos în furcă.)

DOMNUL A : Totul e prevăzut.

MAESTRUL : Chiar și voi ?

DOMNUL A (trezind cu eleganță peste schim-barea ostentativă a pluralului persoanei a treia) : Noi, în primul rând ! (Maestru s-a resemnat, după câteva zeci de bătăi în furcă : circulă nervos prin încăperea.) Deci, domnule, dumneavoastră vă veți su-prima...

MAESTRUL : Ei, drăcia dracului !

DOMNUL A : Asta, senzați, ne interesează.

DOMNUL B : Cu voia dumneavoastră.

DOMNUL A : Sau fără. Jucăm deschis, după cum observați.

DOMNUL B : Cu cărțile pe față.

MAESTRUL : Absurd !

DOMNUL A : Evident !

DOMNUL B : Ce nu-i absurd ?

MAESTRUL : Domnilor, cred că asta depășeste puțin și absurdul !

DOMNUL A : Super-absurd !

MAESTRUL : Vă introduceți așa, fără umbră de... pertinentță...

DOMNUL B : Simpatie eufemism.

DOMNUL A : De acord !

MAESTRUL : ...vă introduceți, brutal, în intimitatea unuia fapt care depinde exclusiv de mine, unica manifestare posibilă a celui meu...

DOMNUL A : Toemai dumneavoastră spuneți asta ?

MAESTRUL : De ce tocmai ?

DOMNUL B : Un mare artist, o lumie în miniatură !

DOMNUL A : Ce artist piere !

MAESTRUL : Un fabricant de umbre, anant ratat al neantului ! Ce doriți, la urma urmelor ?

DOMNUL A : Să nu vă sinucideți...

MAESTRUL : Excluz !

DOMNUL B : ...acum !

MAESTRUL : Pardon ?

(Doamnei A și B schimbă rapid o privire cu tile.)

DOMNUL A : Nu vă sinucideți acum !

DOMNUL B : Acum, nu vă sinucideți !

MAESTRUL (reușește să zîmbească) : Iată și corul antic ! (Se rează.) De ce ?

DOMNUL A : Sper că nu vă veți enerva.

DOMNUL B : Enervarea, știți, dăunează.

MAESTRUL : Ești grijuliu ! Să zicem că mă enervez. Ei ?

DOMNUL A : V-am văzut și în Kean, și în Templul din Osaka...

DOMNUL B : Încet — vă asigur — cunoaștem exact posibilitățile dumneavoastră în materie de nervi dezlănțuiți.

DOMNUL A : Știm, de pildă, că dețineți două centuri negre cu diamante...

MAESTRUL (surprins) : Așa ? !

DOMNUL A : Sigur. Însă...

MAESTRUL : Însă dumneavoastră sînteți invulnerabili, dată fiind situația.

DOMNUL B : Da. Ne aflăm sub acoperișul dumneavoastră.

MAESTRUL : Observ. Mi se pare un fapt. Apropo, cum ați făcut ?

DOMNUL A : Lăsați ! (Solemn.) Domnule, **vă propunem un pact !**

DOMNUL B : Un fel de contract.

MAESTRUL (iritat) : Mie ?

DOMNUL A : Avem resurse nebănuite !

(Maestrul se ridică : are un aer nu tocmai pașnic.)

DOMNUL B : Dacă veți încerca să loviți — deși, repet, cunoaștem capacitatea dumneavoastră de a lovi...

DOMNUL A : vă prevenim că gestul se va repercuta instantaneu...

DOMNUL B : ...în aceeași fracțiune de secundă...

DOMNUL A : ...asupra executantului !

MAESTRUL : Deci, șao-mi-sing-ha !

DOMNUL B : Aproximativ.

DOMNUL A : Doriți să vă convingeți ?

MAESTRUL (ezită, dă din umeri, se rășază) : Nu.

DOMNUL A : Tant mieux !

DOMNUL B : Ou tant pis...

DOMNUL A : Ou tant mieux !

MAESTRUL (absent) : Octosilab.

DOMNUL A : Urechea actorului !

MAESTRUL (flasc) : Ieșiți ! Acum ! Uită totul, în aceeași clipă. Am mai avut coșmaruri, rezist...

DOMNUL A : Domnule, oferim o sumă imensă !

MAESTRUL : O sumă ? Unui răposat ? Amuzant, zău așa !

DOMNUL B : De ce ? Aveți o mamă, totuși ! Bătrînă, bolnavă, uitată de unicul fiu...

MAESTRUL : La naiba !

DOMNUL A : Știm, nu sînteți, propriu-zis, chiar fiul... Dar e ca și cum...

DOMNUL B : Maladia bătrînei există, totuși, ea și legătura. Și, atunci...

MAESTRUL : Deci, domnilor, știți totul, ba chiar ceva în plus. Știți mult prea multe pentru ca să vă pot reprimă la modul banal. Ei bine, am să dispar, acum, peste câteva clipe. Nimeni, nimic nu mă va opri. Ce să păstrez ? Oare, avem într-adevăr ceva ? M-au consultat genitorii : vreau sau nu să exist ? Nu-i vorbă, nici pe ci... În fine ! O, Dios ! (Poate să rostească și : „O-di-os !”)

DOMNUL A (sever) : Fără zei !

MAESTRUL : Imposibil !

DOMNUL B : Acum, zeii sînt de prisos.

(Din spatele unei draperii aflate în dreapta, spre avanscenă, apare o fată cu o mîsuță rulantă, pe care se află sandvișuri, șampanie.)

Scena 2

FATA CU GUSTĂRI : Permiteți, domnule ? MAESTRUL : Cum să nu ? Vă rog, luați, serviți-vă, simțiți-vă ca acasă !

DOMNUL A (luînd un sandviș) : Deci, domnule, totul e clar.

MAESTRUL : Mai clar, nici nu se poate ! (la un sandviș.) Să admitem că renunț. (Mestecă, gînditor.) Dar, **vă rog !** (Gest către Domnul B. Aceasta se servește. Pauză. Se înfulecă în tăcere.)

DOMNUL B : Excelent !

FATA CU GUSTĂRI : Mă bucur că vă place, sir !

DOMNUL A : Totul e foarte plăcut. Am prevăzut totul.

MAESTRUL : Acum, deci, nu mă sinucid.

DOMNUL A : Să fie clar : puteți s-o faceți.

MAESTRUL : Dacă nu mă sinucid, dumneavoastră oferiți...

DOMNUL B : Oricum !

DOMNUL A : Sau aproape...

FATA CU GUSTĂRI : Pot să servesc șampania ?

MAESTRUL : Da, sigur. Vezi, paharele sînt acolo...

FATA CU GUSTĂRI : Camoșe, domnule ! (Merge în culise, revine cu paharele pentru șampanie, servește discret, pe repliticele următoare.)

DOMNUL A : Aveți o servanță foarte agreabilă.

MAESTRUL : Da, nu pot să mă plîng. Unde mai pui că-i și iluzorie — ca noi de altmîndri !

DOMNUL A : Noi, nu ! Noi avem sarcini precise. Una, în principal.

DOMNUL B : Să împiedicăm gestul acela, acum.

FATA CU GUSTĂRI : Pot să mă retrag ?

MAESTRUL : Cine vine, mai și pleacă, nu ?

DOMNUL A : Putîm amabilitate, totuși !

FATA CU GUSTĂRI : Sînt deprinsă, my-lord.

MAESTRUL : Absolut aberant !

DOMNUL A : Puteți pleca, domnișoară. (Fata iese.) Domnule, condițiile noastre sînt ferme : orice sumă doriți.

DOMNUL B : La discreția dumneavoastră, din acest moment. (Scoatе niște hîrtii dintr-o mapă neagră.)

MAESTRUL : Ca să nu mor ?

DOMNUL A : Exact.

DOMNUL B : Nu acum !

MAESTRUL : Dar, cînd ?

DOMNUL B : Cînd se va fixa.

DOMNUL A : Dacă se va fixa.

DOMNUL B : Aceasta depinde, cum să vă spun, de un complex de factori obiectivi...

DOMNUL A : Oricum, veți muri la timp.

MAESTRUL : La timp ! Timpul cui ?

DOMNUL A : Timpul cu pricina. Un timp

oarecare, ce contează pentru dumneavoastră ?

DOMNUL B : Ați murit de-atâtea ori pe scenă — în *Macbeth*, de exemplu, ce deces magistral !

MAESTRUL : *Macbeth* ? A, da, acolo muram în culise. Mă rog... (*Reflectează.*) Dar, nelăsându-mă să dispar la timpul meu, îmi propuneți, dacă înțeleg bine — dacă, totuși, mai înțeleg ceva — îmi propuneți o altă moarte...

DOMNUL B : La o altă oră.

MAESTRUL : Deci, implicit, și o altă viață. eu consider că nu se poate, că nu putem muri decât, ca să zic așa, în consecință. Unde-i consecința ? Se produce un hiatus, o ruptură insuportabilă.

DOMNUL A : Lăsați asta în grija noastră.

MAESTRUL : Plătiți bine ?

DOMNUL B : Fabulos !

MAESTRUL : Oferiți garanții ? Aveți... vreau să zic... Există antecedente ?

DOMNUL A (*vinjește scurt, se reprimă*) : Evident.

MAESTRUL : Atunci...

DOMNUL B (*scoate din mapă un dosar, o pună-stîlou*) : Semnați aici !

(*Maestrul șovăie. Domnul A — gest evaziv, compasiune, plictis.*)

DOMNUL A : Oricum, muriți !

MAESTRUL : Nu, imposibil ! Nu moare nimeni „oricum”, nici „oricând”. Acum — și basta ! (*Se uită la cadranul pendulei.*) Mă iertați, domnilor, am un rendez-vous ! (*Se ridică, se ridicaptă spre ușa-ferastră, sugerată în latura dreaptă, cu balcon către fosă.*)

DOMNUL A (*fără să se cliutească, teribil*) : Domnule !

DOMNUL B (*idem*) : Sir !

MAESTRUL (*rece*) : Domnii mei ! (*Se înclină ușor, deschide ușile duble.*)

DOMNUL A : Atenție, timpul !

(*Maestrul se întoarce, intrigat : Domnul A, gest elocvent, către pendulă.*)

FATA CU GUSTĂRI (*intrând de după draperie*) : Domnule, nu este timpul !

MAESTRUL : Ce spui ?

FATA CU GUSTĂRI : Priviți orologiul : nici nici un timp.

MAESTRUL (*confuz*) : Adevărat ? Ce trist ! Ce situație !

DOMNUL A : E tocmăi elipa inexistentă — în care veți semna !

FATA CU GUSTĂRI (*toarnă șampanie*) : Șampania, domnilor !

(*Maestrul revine, automat, între cei doi, Parc îngindurat, abătut. Își reia locul, dă din cap, a neînțelegere.*)

DOMNUL A : Deci, vă anulă vizie, conform dorinței dumneavoastră, atunci când vă vom autoriza. Întă un cec la purtător, echivalent cu o sută de ani de muncă, la tarif maxim. Întreaga sumă poate fi utilizată treptat sau instantaneu, conform voinței posesorului — deci, dumneavoastră, personal — în orice scop...

DOMNUL B (*oarecum aparte*) : Nobil, fi-
rește !

DOMNUL A : ...va decide acesta.

MAESTRUL : Ce scop ? A, mama !

DOMNUL B : Care nu există, ca atare.

MAESTRUL (*suris crispăt*) : Și, dacă...

DOMNUL A : Dacă vă veți suprima ilicit ?

Asta ați vrut să spuneți, nu ?

MAESTRUL : Să zicem.

DOMNUL B : Nu vă faceți probleme, totul e prevăzut.

DOMNUL A (*brusc, sec*) : Am impresia că am abuzat de ospitalitatea dumneavoastră.

DOMNUL B : V-am răpit o groază de timp !

MAESTRUL : Vă înșelați : timpul meu a încetat.

DOMNUL A : Vom reveni, la momentul oportun.

MAESTRUL : Nu mă-ndoiesc. Când ? Dar (*dezabuzat*), ce importanță !

DOMNUL A : Poate, mâine...

DOMNUL B : Poate, la anul...

DOMNUL A : Niciodată, poate.

MAESTRUL : Înțeleg : delirez !

VOCEA FETEI CU GUSTĂRI (*din culise*) : Văsați, domnule !

DOMNUL A : Emisarii noștri vă vor comunica termenul scadenței.

DOMNUL B : La timp !

MAESTRUL : Timpul din vis...

DOMNII A și B : Deci, sînteți un om mort !

MAESTRUL : De bunăvoie, nesilit de nimeni.

DOMNII A și B : Cu un contract în perfectă regulă.

MAESTRUL (*tresare*) : Stați... Mi se pare că...

DOMNUL A : Că n-ați semnat ?

MAESTRUL : Da, parec n-am...

DOMNUL B : Fleacuri ! Ați consimțit — astă-i hotărîtor.

DOMNUL A : Absolut suficient !

MAESTRUL : Cresceți ? Mă rog... (*Cască.*) Aș dormi ! (*Mirare slabă.*) Se poate ? Mi-e somn, în vis !

DOMNII A și B : Adios ! (*Ies, unul după altul, cu o ușoară înclinare a capetelor.*)

Scena 3

FATA CU GUSTĂRI (*viindu-se, brusc, în ușa către vestibul*) : Drum bun, sir ! Drum bun, mylord ! (*Maestrul a rămas în fotoliu, cu capul în palme, cu fața spre rampă. Fata reîntre, după ce i-a condus pe cei doi pînă la ieșire, trece în dreapta, ridică draperia. Scena se întindea treptat. Lumina slabă din arlechin-dreapta. Blind.*) Patul e pregătit, domnule !

Tabloul II

Rezervă spațioasă, într-o clinică sau într-un sanatoriu. Mobilier adecvat, aproape luxos. Maestrul, în patul confortabil, situat în dreapta, perpendicular pe latura odăii. Fereastră mare, cu lumină indirectă, în dreapta patului. Ușă în stânga. Masă rotundă, joasă, cu două scaune, între pat și ușă. O soră cu balat și bonetă stă pe un balansoar, în stânga patului, pe treisferturi cu spatele spre rampă. Maestrul tresare, se ridică încet în capul oaselor. Poartă balat, de casă peste pijama. Complet buimac, se uită lung la fata din balansoar.

Scena 1

SORA SECUNDĂ : Bună dimineața, domnule! Ce preferați la micul dejun? Ouă fierte, cafea cu lapte, suc de fructe, citromadă?

MAESTRUL (*reflex*): Ceai negru, rece, fără zahăr! Și, te rog să-mi explici...

SORA ȘEFĂ (*intră, aer vesel*): Bună dimineața! Termometrul dumneavoastră, domnule. (*Se apropie cu termometrul.*)

MAESTRUL : Termometru, la ceai?

SORA SECUNDĂ (*explicativ*): Abia s-a trezit, e încă neclar.

MAESTRUL : Ce se petrece? Cine sunteți? Unde mă aflu?

SORA ȘEFĂ : Vă îngrijim, domnule. Eu sunt sora șefă.

SORA SECUNDĂ : Eu sunt sora secundă, îngrijitoarea dumneavoastră personală.

SORA ȘEFĂ : Ați fost foarte bolnav. Mă tem că încă mai sunteți, deși...

MAESTRUL : Bolnav? Bazaconi! De cînd mă știu, n-am zăcut la pat decât o dată, demult — de scarlatină. (*Pauză.*) Nu, zăn, să ne lămurim!

SORA SECUNDĂ : Mă duc să pregătesc ceaiul. (*Iese.*)

SORA ȘEFĂ : Nu vă agitați. Totul merge spre bine.

MAESTRUL : Dacă spui dumneata!

SORA ȘEFĂ : Este, în primul rînd, opinia profesorului.

MAESTRUL : Profesorul? Care profesor? (*Pentru sine.*) Evident, întreb zadarnic: eu visez, tu visezi — și așa mai departe! Se visează intens, organizat: o molimă, pescume... Nu-i nimic, ne vom trezi cu toții, la un moment dat!

SORA ȘEFĂ (*sopțit*): Cine știe!

MAESTRUL (*u-a arzit, continuă*): Fiecare, la locul său.

SORA ȘEFĂ (*idem*): Există, oare?

MAESTRUL (*același joc*): Totuși, un-mi dau seama, nu izbutese să refacă...

SORA ȘEFĂ : Ce anume?

MAESTRUL : Chiar în vis, funcționează niște reziduuri logice, fragmente de viață reală... Bobay? De ce? Hm, stai puțin...

SORA ȘEFĂ : Sunt aici, domnule.

MAESTRUL : Da, parecă scelipește ceva... Da, sigur, era după spectacol, ieșiser din scenă... Ce-am jucat? *Hamlet? Faust?* Poate, O'Neil... *Electra?*

SORA ȘEFĂ : Vă rog să nu faceți eforturi exagerate, s-ar putea să vă dăuneze, acum!

MAESTRUL : Acum? (*Revelație.*) Iată eu-vîntul; un acum! De unde, cu ce se leagă? Da... foarte vag... da, da, era vorba de o propunere, un rol...

SORA SECUNDĂ (*intrînd*): Peste zece minute, puteți lua micul dejun, în salon.

SORA ȘEFĂ : Permiteți să vă pun termometrul, domnule?

MAESTRUL : Las-o baltă! Termometrul e un truc, un detaliu credibil prin banalitate. Ce boală? Ce profesor? (*Sever.*) Unde-i fata?

SORA ȘEFĂ : Fata? Nu înțeleg...

MAESTRUL : Zina mea de interior: o fată cu tartine și cu șampanie. Era, adineauri.

SORA ȘEFĂ (*stupoare, nevrozitate, își poartivește ochelarii pe nas*): Aici? (*Către Sora secundă.*) Știi ceva despre această persoană? (*Sora secundă dă din unghi, perplexă.*)

MAESTRUL : Aici, acolo, dîncolo — tot-una! Unde-i? Am văzut-o, sînt sigur!

SORA SECUNDĂ : Liniștiți-vă, domnule, n-a fost nimeni afară de noi.

MAESTRUL : Atunci...

Scena 2

de

(Sora șefă trage balansoarul în așa fel încît, așezîndu-se, va sta în profil, față în față cu Maestrul, care se află în pat, ridicat pe jumătate, înconjurîndu-și genunchii cu bratele.)

MAESTRUL (*gînditor*): Parecî te știu de undeva...

SORA ȘEFĂ (*dezînvolt*): Tot ce se poate: ați avut momente de încreditate.

MAESTRUL : Sînt drogat? (*Pauză penibilă.*) Am fost?

Scena 3

PROFESORUL (*intră*): A, bună dimineața. Maestre! Cum ne simțim? (*Către surori*.) Temperatura?

SORA ȘEFĂ: Nu știu încă, domnule profesor; pacientul refuză termometrul.

PROFESORUL: Cum se poate? Doar e spre binele dumneavoastră! Nu doriți...

MAESTRUL (*îi taie vorba*): Mai întâi, doare să vă pun eu câteva întrebări, domnule... (*ezită, ostentativ*) profesor.

PROFESORUL (*amabil*): La dispoziția dumneavoastră! (*Senui discret, către surori, Maestrul sesizează.*)

MAESTRUL: Nu, de ce? Nu-i nici un secret.

SORA ȘEFĂ: Mă scuzați, sînt așteptată în laborator. (*Către Sora secundă.*) Vezi, ceaiul! (*Ambele ies, salutind.*)

Scena 4

PROFESORUL (*se așază pe un scaun, lângă mäsută*): Vreți să știți cum ați ajuns la noi...

MAESTRUL: Ce intuiție!

PROFESORUL: Mi-am dat seama că nu realizați situația.

MAESTRUL: Felicitări! Ei, cum am ajuns?

PROFESORUL: Simplu, intrucîtva... Ați jucat magnific, ca de obicei. Spectacolul s-a desfășurat, după cîte știu, absolut normal. După ultima cădere de cortină, v-ați îndreptat spre culise, ați schimbat câteva cuvinte cu partenerii, apoi, în loc să mergeți în cabina dumneavoastră, ați ocolit — așa mi s-a spus — întregul fundal și ați reîntors în scenă prin partea opusă. Ocolul a durat, se pare, destul de mult. Actorii pleaseră, mașiniștii se pregăteau să desfacă decorul. Cînd v-am văzut din nou la rampă, toți au înlemnit. N-ați făcut așa ceva niciodată...

MAESTRUL (*atent, încordat*): Poate, uitasem un obiect...

PROFESORUL (*grav*): Dumneavoastră, se pare, nu uitați nimic, mai ales amănuntele... Dar, să trecem... Fapte călău — așa mi s-a spus — v-ați așezat în fotoliu, ați aprins o țigară...

MAESTRUL: Nu fumez.

PROFESORUL: Uoful — știu eu? Relatez din auzite. Să trecem! V-ați aprins ceva, și ați reluat monologul inițial. Cineva, în sfîrșit, s-a apropiat, v-a întrebat sau a dat să vă pună o întrebare...

MAESTRUL: Nu cumva eram doi?

PROFESORUL: Nu știu. Să trecem! Bruse, v-ați ridicat, ați făcut o mișcare pripită...

MAESTRUL: Asta, mă rog...

PROFESORUL: Vedeți?

MAESTRUL: Văd!

PROFESORUL: Apoi, ați căzut.

MAESTRUL: Cum?

PROFESORUL: Lat! V-ați pierdut cunoștința. (*Pauză.*) Ni s-a telefonat, am trimis ambulanta... (*Pauză.*) Restul, se înțelege de la sine.

MAESTRUL: Cînd a fost?

PROFESORUL: Duminică, spectacolul de seară. Azi cunieruri.

MAESTRUL: Să admitem. Ce credeți, care-i diagnosticul?

PROFESORUL: Suprasolicitare nervoasă, șoc psihic, pe fondul unei infecții latente, de tip viral, nedepistată la vreme.

MAESTRUL: Fără nici un simptom, fără o criză preadibila?

PROFESORUL: Există cazuri și cazuri? puteți fi o excepție. Dealtfel, asistentul meu vă va da lămuririle necesare.

MAESTRUL: Asistentul? A, deci aveți și un asistent!

PROFESORUL: Bineînțeles! Dar, de ce, vi se pare ciudat?

MAESTRUL: O, nu, nici vorbă! (*Ca pentru sine.*) M-aș fi mirat să lipsească!

Scena 5

ASISTENTUL (*intră*): Sîntem gata, domnule profesor! Respectele mele, Maestre!

(*Maestrul tresare, se uită țintă la Asistent, apoi la Profesor, își trece palma pe frunte, încercă să-și amintească.*)

PROFESORUL: la loc, colega! (*Asistentul se așază pe scaunul liber, Maestrul îl examinează atent.*) Uite, Maestrul ar dori să cunoască unele amănunte. Fii amabil...

ASISTENTUL: După ultimele investigații, lucrurile par să se complice.

MAESTRUL: În moment! Domnilor, pe mine mă interesează un singur amănunt: cînd ies de-aici?

ASISTENTUL: Deocamdată, stimate Maestre, cred că este precur...

PROFESORUL: Vedeți, se cere multă răbdare...

MAESTRUL: Răbdarea are și ea o limită. Să lăsăm gluma! S-a înscenat o farsă stupidă! Mă sînt excelent, nu mă doare nimic, n-am nici pe dracu', afară de o premieră la finele lunii și de un film în care dețin rolul titular. Lîmpede, da? Azi după-amiază trebuie să fim la repetiție.

PROFESORUL : Din păcate, sînt obligat să vă previn că ne cereți imposibilul.
ASISTENTUL : Afară, doar, de cazul...
PROFESORUL (tînos) : Colega !
MAESTRUL (după o bună bucată de timp, insinuant fără agresivitate) : Domnilor, mă gîndeam... mă întreb... Poate intenționați să-mi propuneți ceva, o mică afacere...
PROFESORUL : Ce idee !
MAESTRUL : O mare afacere, eventual ? (Pauză.) Ei ?
PROFESORUL : La ce vă referiți ?
ASISTENTUL : Dimpotrivă, am impresia că dumneavoastră încercați...
MAESTRUL : Eu nu încerc nimic. Eu vreau, pur și simplu, să plec de-aici, imediat.
ASISTENTUL : Cu neputință !
PROFESORUL (doct) : Fiecare mișcare, la vremea sa.
MAESTRUL : Acum !
PROFESORUL : Acum, nu !
MAESTRUL : Iată cheia problemei : eu acum ! Și, de ce nu ?
ASISTENTUL (excedat) : Nu e timpul.
MAESTRUL : O iluzie lipsă !
PROFESORUL (tresare) : Colegul meu vrea să spună : este un alt timp.

MAESTRUL (febril) : Care ? Hai, repede !
ASISTENTUL : Acum e timpul vizitei.
MAESTRUL (suprasolicitat) : Vizita?! (Șoptit.) Unde iam mai văzut ? (Tare.) Dar asta ce este ?
PROFESORUL : Ora vizitelor, mai exact. Nu ne gîndim la rutina programului clinic, stimate Maestre : veți primi vizite din afară, ființe, drugi, emostiunțe, poate chiar membri ai familiei, care vor să vă vadă.
MAESTRUL (lent) : Professore — și dumneata, domnule asistent — în spuneți, ușa, sincer, ca între noi : credeți că sînteți în toate miuțile ?
PROFESORUL : O, Maestre, cine-ar îndrăzni să răspundă printr-o afirmație categorică la o întrebare atît de delicată, mai ales în ziua de azi ?
MAESTRUL : Mulțumesc. Oricum, e un progres în conversație ! (Ușa se deschide încet : lumină intensă din exterior, în cadrul ușii, mai mult bănuț, Fata cu gustări.) Visez, totuși !
FATA CU GUSTĂRI : Masa e servită, domnule !

Tabloul III

Circular, perdea simplă. Semiîntineric. O rețea străvezie împarte scena piczis, din stînga rivaltei spre dreapta-fundal, în două trapeze aproximativ egale. În dreapta, pe un fel de proeminență — pietroi, promontoriu etc. — Maestrul, abia întrevăzut, în contre-jour. Reflectorul ardechin-dreapta bate dincolo, în spațiul inițial gol, în care înainteză lent, într-un fotoliu pe rotile, pentru semiparezicii, o femeie veștedă, învăluită în văluri cenușii. Lumina crește progresiv, pînă o distingem cu limpezime.

Scena 1

MAESTRUL : Dumneata ?
BĂTRINA : Iartă-mă, nu te-am anunțat... Trebuia să te văd.
MAESTRUL : Dumneata ! (Pauză încordată.)
BĂTRINA : Trebuia negreșit, crede-mă !
MAESTRUL : La ce bun ? Dumneata... (Se înăbușă : tace.)
BĂTRINA : Te rog, zău așa, nu vreau să te superi !
MAESTRUL : Să mă super ? Ce vorbă ! Pe dumneata, care ai distrus viața...
BĂTRINA : Ești erud !
MAESTRUL : ...omului aceluia, tatăl meu...
BĂTRINA : Doamne, Dumnezeule !

MAESTRUL : Lasă zeii în pace ! Dumneata, pretinsa mamă, amanta fratelui...
BĂTRINA : Te implor ! (Slab, spre plîns.) Nu pot s-o fac în genunchi.
MAESTRUL (stăpînit) : Ce vrei ? Urmărești ceva, vrei ceva, știi ! O sumă enormă, da ?
BĂTRINA : Bani ? Un cotlon, într-un colț de cimitir, mi-am agonisit... Nu-i vorba de bani : vreau să-ți spun, măcar acum, adevărul !
MAESTRUL : Jahnice cuvînt pe buzele necstea... Lasă, totul e lămurit, nu încap explicații.
BĂTRINA : Mai eu scamnă la cele limpezii trebuie să euețăm îndelung. Te rog...
MAESTRUL : Fie. Spune ce ai de spus !
BĂTRINA : Fie...
MAESTRUL : Iar începi ? Știi, doar...
BĂTRINA (hotărîtă) : Da, știu ! Tu, însă, tu n-ai de unde ști...
66

MAESTRUL : Ehei ! „Das ist eine alte Geschichte“ !

BĂTRINA : Poveste veche, așa-i ! Fiecare familie își are povestea ei, istoria ei.

MAESTRUL : O, istoria ! (*Gest de lehamite.*)

BĂTRINA : Istoriile sau poveștile — totuna — numai că, vezi, sînt multe și încurcate...

MAESTRUL : Mie-mi spui ?

BĂTRINA : O familie, ca și un om, are cel puțin două istorii : cea vădită, știută...

MAESTRUL : Hainele de duminică !

BĂTRINA : Cum așa ceva... Adică, ceea ce se poate istorisi celor dinlăuntru și celor din afară, ceea ce se poate crede și trebuie crezut, cît de cît... Dar, dincolo de asta, undeva, în adînc, zace istoria tainică, viața, de fapt, o poveste țieven, ce nu se spune pe de-a întregul nimănui, nicidec...

MAESTRUL : Coșul cu rufe murdare ! Ei, pînă aici e bine !

BĂTRINA : Așul tă cu băgare de seamă ! Cu noi, a fost așa. Cu mine și cu tine, vreun sî zic, așa a fost, da, încît a trebuit să te las să crezi în istoria plămîntă, în ceea ce se putea crede...

MAESTRUL : Nu, zău ? Și, de ce ?

BĂTRINA : Adevărul e greu, prea greu uneori. Adevărul adevărat poate să zdrobească, să ardă... Pe tine, atunci, te-ar fi schilodit — erai abia un pui cîzut din cuib ! Nu ți-ar fi folosit la nimic. Mai încolo, cînd ai început să te întremezi, era prea tîrziu : tăicū-tău murise.

MAESTRUL : Ce tot îndrugi ? Tata a murit acum trei ani !

BĂTRINA : Da, tăicū tîn, adică acela pe care l-ai socotit doar fratele...

MAESTRUL : Ce rușine ! Cum ești în stare ? !

BĂTRINA : Trebuia s-o afli, măcar în ceasul al doisprezecelea. Nu puteam să plec fără să-ți spun adevărata istorie ! Ești copilul nostru, da, copilul meu și al lui, nu al unchiului bogat și al prietescii scăpătate, nu, băiete : părinții tăi de sînge sînt cei doi cabotini, pribegii cu lada în spinare !

MAESTRUL : Poți născoci orice — morții nu vorbesc !

BĂTRINA : Mă mir că spui asta, toamai tu, care ai văzut de-atîtea ori durerile răposaiților, măcar acolo, în dugheana de pînză și de scinduri !

MAESTRUL : Tertipuri, scamatorii răsuflate ! Ești cu un picior în groapă...

BĂTRINA : Cu amîndouă, dragă...

MAESTRUL : ...și tot mai vrei să joci ! Secua cea mare ! Cam prea simplu, nu ?

BĂTRINA (*refren*) : Mai ales la cele simple... (*Grav.*) Hai, încercă-i să judeci ! Și tu, o groaznic ! Dar, ia întrebă-te, cum se face că ai teatrul în sînge ? Ei doi, boierul și prietșea, își băteau joc, ziceau că-i petrecere de slugi, stricăciune a minții — așa-i ? Pe tăicū-tău, saltimbancul, n-aveau ochi să-l vadă ; pe mine, mă ura dumnezei... Eram frumoasă, de, dumnezeului mă plăcea, mă rivea...

MAESTRUL : Ți se impleticește mîntea, amesteci teatrul cu viața, sau invers !

BĂTRINA : Tot teatrul e într-ale vieții, ba chiar ceva pe deasupra... Hai, gîndește-te ! Veni-ta vreedată, fie și-n vis, a venit el, pe care l-ai crezut dintotdeauna părintele tău, să-ți îndruge, ca mine, povestea de taină, să-ți dezvăluie cum l-am jucat pe degele fratele dezmoștenit și maică-ta vitregă ?

MAESTRUL : Minciuni ! Nici un cuvînt adevărat, nici o silabă !

BĂTRINA (*trist*) : Ce fel de adevăr ți-ar fi pe plac ? (*Tăcere.*) Dar, dacă nu simți, n-are rost ! Fie cum vrei ! Piutecul meu, sterp în vecii vecilor, nu a dat viață nimînui ; brațele astea, ca două cioturi noduroase, n-au alintat nici un prunc, zi și noapte ; siml uscat, din care mîine s-or înfrupta viermii, n-a fost izvor și adăpost nimînui ! Fie cum vrei : ești iarba vîntului, copil de pripas, tirguit de la nomazi, pe un vraf de costume jerpelite !

MAESTRUL : Medea în delir ! Te zbuciumi degeaba, tot nu scemnez nimic !

BĂTRINA : Nimeni, nimic — totuna ! Așa ți-a fost seris ! Adio, băiete !

(*Lumina scade ; semiobscuritate ; zgomot de valuri : din nou proiector, pe stînga scenei, O femeie încă tînără, în halat de plajă, pe o mică plută, în locul Bătrinei.*)

Scena 2

MAESTRUL : Greti !

GRETI : Dragul meu !

MAESTRUL : În sfîrșit, te-ai întors !

GRETI : M-am oprit să te văd. Treceam prin preajma insulei. Mi-am zis că...

MAESTRUL : A ! Doar așa, în trecere...

GRETI : Da. Ca și tine, dealuminteri. Ca faci, ți-e mai bine ?

MAESTRUL : N-am nimic, totul e-n ordine... Mi-era dor, Greti !

GRETI : Se spunea...

MAESTRUL : Prostii, nimic aiceva ! Dar, ce contenză ! Tu... Ce-i cu tine, unde-ai pierit ?... Cîți ani sînt ?

GRETI : Trebuia să dispar. Am înțeles, pînă la urmă ; oricum, n-ar fi durat, nu putea să dureze !

MAESTRUL : Crezi asta ? Gîndești, într-adevăr... Nu, nu gîndul, altceva ! Simți asta ?

GRETI : Te rog, înțelege și tu : n-am fi rezistat, nu aveam nici o șansă !

MAESTRUL : O, ce tristețe ! Ai uitat totul — visele, proiectele, ~~scena~~ insula solitară...

GREȚI : Am păstrat totul, în ideal !

MAESTRUL : Ideal, ireal — totuna. Mai nimic !

GREȚI : Nimic nu se poate păstra, decît așa... Asta tot de la tine am aflat-o, (îi minte ?

Da, să nu te miri, o să-ți povestesc. Era tot aici, într-o seară de iulie, vorbeam despre Romeo și despre Julieta... Mi-ai spus — de fapt o spuneai pentru tine, fiindcă eu sînt tu, precum știu — mi-ai spus că senzația de sublim nu durează decît pînă-n clipa cînd idealul sau irealul — sau visul, da ? — încep să treacă în aievea, adică în real, în nevis, sau — mai (îi minte ? — în viață necesară.

MAESTRUL (absent) : Da, cred că mi-amintesc... E drept : după deșteptarea în zori, totul cade în melodramă. Romeo și Julieta — sublim, într-adevăr, pînă la jumătate ! (Din nou în situație.) Bine, dar, ce legătură... ?

GREȚI : Visul singur durează, iubitele ! Am vrut să-l apăr cu orice preț, pentru noi. Înțelegi ?

MAESTRUL : Chiar de noi ?

GREȚI : Poate, chiar...

MAESTRUL : Greți, dar e absurd ! Teatrul e una...

GREȚI : Nu, de ce ? Și dincolo, pe scena principală, lucrurile se desfășoară aproape la fel. Nici o himeră nu dăinuie cînd încerci să-i dai ființă, altfel de ființă ! Himera, visul, e o ființă de abur... N-ai cum s-o treci, în carne și oase, pe celălalt tărîm, în viața — vai ! — necesară ! Stai, nu te repezi ! Ți-amintesti meduza ?

MAESTRUL (după un efort) : O metaforă !

GREȚI : Ingrozitor de exactă ! Ai scos-o din valuri, undeva, cam pe-acolo... Plutea, pare-o văd, în apa limpede, limpede... Semăna... Abia mai tirziu am știut cu ce semăna : era ca o parașută vrăjită, într-un cer întors, pe care poți să-l atingi, dacă vrei... Și, tu ai scos-o din valuri — nu știu, n-o să pricep niciodată de ce-ai făcut asta — și ai azvîrlit-o, rizînd, pe nisipul fierbinte...

MAESTRUL : Memoria, neantul memoriei !

GREȚI : Într-o clipă, nu mai era decît o mîzgă străvezie, ceva de nespus, ceva ~~în valuri~~, fără sens, care mai zvîneea uneori...

MAESTRUL : Te-ai repezit, ai ridicat-o...

GREȚI : Tu ai strigat : Vezi, că te urzic !

MAESTRUL : Și te-ai aruncat, cu ea cu tot, în valuri. (Pauză.) Îndărăt, în valuri...

GREȚI : Vezi că știu ? (Maestrul suspină.) Iar meduza, metafora ta, nu era decît...

MAESTRUL : Nu !

GREȚI : Vezi ? Nu, nu se putea altfel, trebuia să mă întorc, adică să plec. Am plecat.

MAESTRUL : Te-ai întors ?

GREȚI : Sînt în treacăt... Și, mai era ceva : oamenii aceia, care plînuiau să ne smulgă insula... Vieni, grosolani... ~~Meduza~~ Tu ai băgat de seamă, știu, dar n-aveai tărîa să-i alungi.

MAESTRUL : Omul acela, vrei să zici.

GREȚI : Credeai că-i unul singur ; eu, însă, văd mai bine — sînt deprinsă cu nă-lucile apelor — erau doi, ca o umbră dublă...

MAESTRUL : Greți, ce spui ?

GREȚI : Te urmuș pretutîndeni, îi zăream de departe, din frunzișuri, din valuri — asta n-o mai știi, așa cred ! Ce voiau ?

~~Insula, da ?~~ Insula, da ? (Maestrul suspină.) N-am înțeles ; simțeam ceva rău, amenințare, urzeală, cum să-ți explic ? Era ca o taină hi loasă între ei și tine, un legămint blestemat...

MAESTRUL (gemăt) : Ah, propunerea ! Nu, Greți, fii pe pace, n-am semnat, n-o să semnez nimic, niciodată !

GREȚI (se depărtează, odată cu scălerea lumînii) : Simțeam că, dacă rămîn, dacă nu mă întorc, ai s-o faci, de dragul meu, și va trebui să plătești, și, atunci, ne vom pierde, pentru totdeauna...

MAESTRUL : De ce nu mi-ai spus ? Nu exista nimic, n-am iscălit, auzi ? (Lumina scade brusc, pluta dispăre în penumbră, Din beznă.) Margareta !

(Fosnet de valuri ; fond muzical ; cineva chicotește în depărtare.)

Scena 3

(Lumină normală. Pinza despărțitoare a dispărut. Maestrul, pe stîncă, stă cu fruntea în pumni. Vizavi, o bancă, sub un copac. Pe bancă, o fată foarte tină, în rochie de vară, lungă, înfioiată. Poartă pălărie de soare, cu boruri mari. Un buchet în mîna, cu care se joacă distrat, din cînd în cînd.)

MAESTRUL (ridică fruntea, privește întrebător spre fata de pe bancă) : Și, acum ?

FATA ÎN ALB : Gata, s-a isprăvit ! Nu-l mai iubesc deloc.

MAESTRUL : L-ai iubit ? (Fata dă din cap, că da ; se uită atent la buchetul de flori.) Ești sigură ?

FATA ÎN ALB : Da, i-am și spus : Genius, ai idee cît te iubesc ?

MAESTRUL : Ce să zie ! Și, el ?

FATA ÎN ALB : E ceva — mi-a răspuns — mai ales că nici tu n-ai idee cît te iubesc eu, numai că asta n-ajunge !

MAESTRUL : Încep să înțeleg !

FATA ÎN ALB (șoaptă) : Crezi ? (Tare.) Perfect — am zis — din moment ce ne iubim, restul e o bagatelă. Nu tocmai — a zis el — dar n-am nimic împotriva să discutăm.

MAESTRUL : Aha ! (Pauză.) E ambițios, nu ?

FATA IN ALB : Grozav ! Uneori e cum
absent, dar îmi place și-atunci.

MAESTRUL : Ce învârteste ?

FATA IN ALB : Huzii ! Tot felul de dră-
covenii.

MAESTRUL : De pildă ?

FATA IN ALB : Îmi mai explică ; nu pricep
mare lucru, tot chestii trăsimate.

MAESTRUL : Așa, cit de cit...

FATA IN ALB : Zice că încează la un
sistem de comunicare cu copiii mici...

MAESTRUL : Cît de mici ?

FATA IN ALB : Mici de tot ; ei, de-ăștia,
care circulă în cărucior ; vrea să intre
în contact cu universul infantil !

MAESTRUL (*curios*) : E nebun ?

FATA IN ALB : Da, sigur ! Vrea să afe
cum sîntem înainte de... Stai, cum zicea ?
A, da ; înainte de băgarea în priză !

MAESTRUL : Nebun de legat !

FATA IN ALB : Cum să nu ! E așa de
drăguț ! Înțelegi ?

MAESTRUL : Nu, slavă Domnului ! Și, la
ce-i folosește ?

FATA IN ALB : Ce ? (*Maestrul — gest ;
copiii mici de tot.*) A, comunicarea ! Păi
— așa zice el — e singura posibilitate
să aflăm ceva precis despre natura umanu-
nă. I-am spus că-i o aiureală ; s-a pră-
pădit de ris, p-ormă mi-a făcut o teorie,
că noi habar n-avem ce-i cu noi, nici
nu prea știm ce sîntem, de unde venim
și-ncotro ne-ndreptăm ; în fine, bazaconii !

MAESTRUL : Și, dac-am ști, ce pricepscă ?

FATA IN ALB : Asta nu mi-a mai spus ;
el susține că nimeni nu poate să priceapă,
dar e al naibii de important, și că, dacă
nu inventăm comunicarea, toată naștină-
ria se duce urgent pe apa sîmbetei !

MAESTRUL : Mașinăria ?

FATA IN ALB : Adică, bilața ! (*Maestrul —
mimică de stupefacție.*) Planeta, ei !

MAESTRUL : Spune-mi, nu ți-a venit să-l
întrebi, așa, de curiozitate, el cum a
făcut, cu cine a comunicat, la vremea
respectivă ?

FATA IN ALB : Nu, nu m-am gîndit. Cînd
să comînce ?

MAESTRUL : Atunci, în perioada cînd
schimba lenjeria mai des...

FATA IN ALB (*ride*) : Chiar, merita să-l
întreb !

MAESTRUL : Și, alte năzbitii ?

FATA IN ALB : Mai are un proiect, cu
televiziunea retrospectivă.

MAESTRUL : Asta, ce mai e ?

FATA IN ALB : Zice așa : că tot ce
s-a-ntîmplat pe pămînt, din preistorie
pînă adineaori, n-a dispărut fără urmă.
Zice că toate imaginile reale plutese un-
deva, în atmosferă, și că ar fi posibil
să le vedem.

MAESTRUL : Ferească Sfîntul !

FATA IN ALB : Și eu m-am speriat, dar el
o ține una și bună. Cică, abia atunci o
să aflăm adevărul despre tot felul de
chestii, mari și mărunte, dar măsluite.

MAESTRUL : Falsificate ?

FATA IN ALB : Da, oficial — așa zice el.
Pretinde că totul e aranjat : adică, și
idila buniceilor, și lupta de la Waterloo,
și alegerile — în fine, tot muzeul de
plastic !

MAESTRUL : Nebun periculos !

FATA IN ALB : Nu-ți place ? Dacă reușește
— zice — atunci, precis ne ducem pe
apa sîmbetei !

MAESTRUL : Aici are dreptate : dacă pune
la punct comedia asta, sîntem niște oa-
meni morți ! El, în primul rînd !

FATA IN ALB : El mi-a spus că, oricum,
e mort — după mine ! (*Ride.*) Ce să-i
faci ? (*Mîlmire bruscă.*) Dacă n-a fost
să fie !

MAESTRUL : Tu n-ai vrea, nu ? Lasă, mai
vedem... În fond, tu ce-ai vrea ? Cum
îți închipui viața cu el ?

FATA IN ALB : Să-ți spun ? Bine, atunci,
așa : mai întii, o căsuță de lemn, în
colori vesele, ca în Hîmsel și Gretchen...

MAESTRUL (*aparte*) : Ah, Greti !

FATA IN ALB : O casă în chip de corabie,
cu geamuri rotunde, cu două coșuri mari,
care fumegă neconținut... Este, obligatoriu,
pe malul lacului, poate chiar pe o insulă...

MAESTRUL : Ah, insula !

FATA IN ALB : Da, și să poți să simți că
plutești, mai ales seara, cînd iese luna
și se leagănă crengile... Și, el să stea jos,
în birou, aplecat peste hîrțile lui, serios,
cu pipa între dinți, ca un căpitan de
pirați... Eu mă apropii așa, pe furieș,
pun ceanîncul pe mîsuța rotundă și strig
„Om la apă !”, și el sare ca ars, scapă
creionul, și ride, și rid și eu, pînă nu
mai pot ! P-ormă ne împăcăm și ne
culecăm. Nu-i frumos ?

MAESTRUL : Și, afară de asta ?

FATA IN ALB : Nimic, asta-i tot ! A, ba da,
un arici !

MAESTRUL : Un arici ? !

FATA IN ALB : E simpatic, zău ! Să-l vezi
cum strînge sprîncețele și puflăie de su-
părare, cînd îl iei în brațe !

MAESTRUL : Cum o să-l iei în brațe ?
Nu-nțeapă ?

FATA IN ALB : Dacă știu cum să-l apuci și
dacă-i ciuți ceva frumos, nu-ți face ni-
mie, nimic... Dar el nu vrea, zice că nu-i
de trîit cu ariciul în casă, fiindcă-i noc-
turn, tropăie toată noaptea, cantă dibanii
mărunte... Atunci, i-am spus că alții sînt
mai incomozi, fiindcă sforăie, și el a ris !

MAESTRUL (*pe gînduri*) : Îl iubești...

FATA IN ALB : Mi-e drag, dar, dacă nu
se poate...

MAESTRUL : De ce să nu se poată ? Ce vă împiedică ? (*Fata — gest evaziv.*) Știu, o nimica toată, niște parole amărite ! Le veți avea !

FATA ÎN ALB (*dulce-trist*) : Habar n-ai !
Puteam să jur că te gîndești la asta...
(*Se joacă distrat cu buchetul de flori.*)

MAESTRUL : Florile, de la el... ?

FATA ÎN ALB : Da, niște flori de adio :
nu-mă-nita.

MAESTRUL : De ce să vă despărțiți ?

FATA ÎN ALB : Dacă n-am putut să ne
găsim !

MAESTRUL : Vorbești în dodii ! Două v-ați
găsit, vă iubiți...

FATA ÎN ALB : Nu toamai ! Cum să-ți
spun ? Total e virtual, știu ? Mai lipsește
ceva, un amănunt, cam foarte imposibil.

MAESTRUL : Ce ?

FATA ÎN ALB (*glas, dintr-odată, depărtat*) :
Trebuia să mă nuse, știu ? Trebuia să
fiu fetița ta !

MAESTRUL : Stai ! Cum ? Așteaptă o clipă !

FATA ÎN ALB : Clipa asta lipsește... (*Se-ntu-
neacă. Fata dispăre.*)

Scena 4

(*Maestrul stă pe marginea patului, în țî-
nută de seară. În fața lui, Profesorul și
Asistentul, pe cele două scaune de lângă
măsuța rotundă. Profesorul se ridică, face
semn Asistentului, care se apropie cu o
mapă în mînă.*)

ASISTENTUL : Semnați, Maestre !

(*Maestrul îl privește mirat, întrebător.*)

PROFESORUL : Foaiă de ieșire, iubite Ma-
estre !

MAESTRUL : Ia naiba ! Nu semnez nimic !

PROFESORUL : Bine, dar v-am îndeplinit
doriința ! Vă rog să verificați : o simplă
foaiă de ieșire !

MAESTRUL : Mai cu seamă la cele simple...

(*Tace. Ia foaia, o examinează, o rupe,
Bidicindu-se.*) Și, cu asta, basta !

FATA CU GUSTĂRI : Domnul este așteptat
dincolo ! Poftiți, domnițe !

ACTUL al II-lea

Terasa unei vile. Ușă mare, dublă, cu geamuri înalte, în fundal-stînga. Perdelele împiedică vederea spre interior. Hîrdău de lemn, cu lămii, în stînga intrării. Măsuță-servantă rulantă, cu trei niveluri, în colțul opus. Din mijlocul terasei, o scară în semicerc, fără balustradă, coboară spre archedreapta. Pe terasă, o masă, scaune, fotolii din pînă. Un șezlong cu un prosop de baie pe spetează. Atmosferă estivală. La ridicarea cortinei, Doamna intră, din hol, pe terasă.

Scena 1

DOAMNA (*circa 40 de ani, frumoasă, stra-
nie, amintește de femeia de pe plută,
Rochie randevu, sugerînd ținuta clasică
de ștrand*) : Mă tem că s-a făcut tîrziu.
(*Privește împrejur, nedumerită.*) Nimic
pregătit ! Doamne, unde mi-e capul ?

(*Sonerie muzicală, undeva, în interior.*)

Să fi venit ? Nu, ar fi prea... (*Trece
în hol : peste cîteva clipe, se aude cum
se deschide ușa de la intrare : vocea
Doamnei, dinăuntru.*) A, tu erai ? (*Cîneva
se scuză, explică.*) Lasă, nu-i nimic. Hai,
vino !

(*Doamna revine în scenă, urmată de un
tîncur : 25—30 de ani, aspect aiurit, vag
neglijent, tip de om de știință nepăsător față
de convenții.*)

Scena 2

EINSTEIN (*radios*): Am încercat la telefon, de nu știu câte ori, mi-am zis că e defect...

DOAMNA (*glumește sec*): Și te-ai gândit să-l repari... Einstein, ești un geniu, ni pient la tunc: o să mă ajuți să pregătesc aperitivele.

EINSTEIN (*mai vesel*): S-a făcut! Chiar, mi-e cam foame. (*Se întinde pe un fotoliu.*)

DOAMNA: Egoist afurisit! Ai uitat că avem oaspeți?

EINSTEIN: Da? A, da! Deci, am promovat la de-ai casei!

DOAMNA (*se așază*): Ce-i cu tine? Ai un aer suspect.

EINSTEIN (*sare de pe fotoliu*): Gata, încep teste!

DOAMNA (*alarmată*): Iar? Ce-ai mai născocit?

EINSTEIN (*triumfal*): Supracomunicarea: transmiterea ideilor și a senzațiilor prin unde cerebrale. S-a zis cu limbajul convențional!

DOAMNA: Ești oribil! Ce comunicare? Numai la rele îți umblă mintea!

EINSTEIN: Ți-am explicat alaltăieri, nu? Ba nu, răsălaltăieri — simblătă, da — erai obosită, n-ai retinut...

DOAMNA: Posibil. Total mă obosește; mai ales conversația cu tine.

EINSTEIN: Sigur, fiindcă te scot din automat!

DOAMNA: Mă scoți din sărite! Zi-i, ce mi-ai explicat?

EINSTEIN: Că vom renunța la cuvinte, la fraze prefabricate... Oamenii vor putea să transmită orice mesaj, nemijlocit, de la creier la creier.

DOAMNA: Doamne ferește! Să ne citim gândurile?

EINSTEIN: Nici pomeneală, nu te alarma! Uite, să zicem că eu sînt eschimos...

DOAMNA: Mai știi?

EINSTEIN: Iar tu, negresă.

DOAMNA: N-am nimic împotriva, afară de tau-tuu și de musca țețe.

EINSTEIN: Bun! Să zicem că ne întâlnim undeva și vrei să intri în vorbă cu mine...

DOAMNA: Eu? Ce, nu ți-e puțin așa...

EINSTEIN: Adică, noi doi vrem să stăm de vorbă — poftim!

DOAMNA: Mă rog!

EINSTEIN: Bine! Eu nu știu limba ta, tu nu știi limba mea și amîndoi nu știm nici o limbă internațională. Ce facem?

DOAMNA: Știu eu? Dansăm, ne privim, tăcem... Chiar cei care vorbesc aceeași limbă se înțeleg mai bine în felul ăsta.

EINSTEIN: Bravo! Ei, vezi? Deci, sîntem doi eschimoși...

DOAMNA: Asta, nu! Nu suport clima!

EINSTEIN: Lasă, e o ipoteză. Putem fi ce dorești: tibetani, spanioli, bavarieni, n-are a face! Ei, și tu vrei să-mi spui ceva deosebit, de exemplu, ce simți cînd ascuți o sonată...

DOAMNA: Mă ia cu somn.

EINSTEIN: Cînd te uîți la un tablou de Braque sau de Dali...

DOAMNA: Dali? Mustăciosul ăla care împunge mizerii pe pînză?

EINSTEIN: Renunț la exemple! Să zicem că vrei să-mi transmiți impresii diverse, senzații subtile, în fine, ceva din lumea ta interioară. Practic, n-ai cum, ești redusă la exprimarea semiautomată...

DOAMNA: Adică, după părerea ta, sînt o imbecilă.

EINSTEIN: Nu, da' de unde! Vorbirea comună nu te exprimă, n-ai inventat-o tu, cuvintele sînt un fel de semne dintr-un cod, frazele pe care le alcătuiești nu reprezintă decît o proiecție palidă a lumii tale lăuntrice. Ai nevoie de altceva, nou, superior. Asta am descoperit eu, pricepi?

DOAMNA: O să dai de dracu', sînt sigură!

EINSTEIN: Conversația fără cuvinte, relația directă între eu și eu...

DOAMNA: Vrei să tăcem tot timpul, ca peștii?

EINSTEIN: Te apropii, te apropii! Să știi că peștii nu tac: unele specii comunică prin impulsuri nervoase!

DOAMNA: Eu, una, îți comunic, așa cum mă pricep, că ești pe punctul să-ți stîrnești impulsuri criminale! Dacă te mai ocupi de bazaconia nia, te sugrum cu mîinile mele!

EINSTEIN (*ride*): Trebuie să te grăbești! O să ni o concurență...

DOAMNA (*se ridică*): Dumnezeu! mare! Fata mea sa încercat cu un zăpăuc! Pareă eu sînt mai brează? Oaspeții trebuie să sosească. Muestrul e încă în pat, domnișoura joacă tenis, iar doamna stă la palavre cu asasinul vorbirii normale! Einstein, la muncă! Hai să preparăm aperitivele, pină nu-ți dă prin cap să lichidezi alimentarea convențională!

(*Trec împreună în interior. Peste cîteva clipe, din decapta-grădină, apar o fată de 15—16 ani, în echipament de tenis, și un bărbat cople, de circa 45 de ani, tip dur, cuceritor, de asemenea în ținută sport, în pantalon alb, lung, și flanelă ușoară cu minci scurte. Bărbatul ține la subțioară ambele rachete, în luse.*)

Scena 3

LEO (*în continuarea unei fraze*): ...atunci trage spada, răstoarnă masa dintre noi — indicație de regie — și strigă, cu o voce teribilă: „Trădător infam, o să te împușc ca pe un ciuce!”

FATA (*ride cu poftă*): Imposibil! Și, tu? LEO (*serios*): Mi-am mușcat buzele — dar, știu, la singe — i-am aruncat o privire nimicitoare — nenorocitul simțise gafa, holha uște ochii de luburez — și am zis, râspicat: vezi, mai întâi, dacă spada e încărcată!

(*În timpul relatării au urcat, lent, scara spre terasă.*)

FATA (*cade hohotind pe șezlong*): Nu, na se poate, zău, nu se poate! Și, el?

LEO: N-a rezistat: s-a ntors spre șemineu; i se zguduiau umerii de ris... Sala, în delir; ebriații toți, ca nebunii, tropăiau, băteau din palme, strigau „Bis!” — ce mai, spectacol de gală! (*Așază rachetele într-un colț, își aprinde o țigară.*)

FATA (*privindu-l gales*): Leule, tare ești seamp!

LEO: Da, te cred: așa zic și producătorii.

FATA: Mai știi să faci ca leul? Ții minte cum mă speriai când eram mică?

LEO: Țipai ca-n gură de șarpe, p-ormă veneai la mine și mă rugai să mai fac o dată, dar așa, tare!

FATA: Tu te jucai, când erai mic? Ai fost mic, și tu?

LEO (*jumcăză*): Pareă, E mult de-atunci.

FATA: Ai vrea să mai fii?

LEO: Nu. Pentru că pe urmă tot trebuie să te faci mare.

FATA: Chiar trebuie?

LEO: Din câte-am văzut, se pare că da. (*Doamna intră din hol pe terasă, purtând un paner încăpător.*)

citit

Scena 4

DOAMNA: În sfârșit! Credeam că v-ați dus la Wimbledon.

LEO: Omagiile mele, frumoaso!

DOAMNA (*așază coșul pe masă*): Bună, Leo! Galant, ca de obicei. Ei, cum a mers?

FATA: Închipuie-ți: i-am luat un set! Acum se răzbuună, îmi povesteste năzdrăvăniile din teatru! (*Ride iar.*) Doamne, mor!

DOAMNA: E un Mefisto și jumătate — cînd vrea să te dea gata, cheamă spiritul! LEO: E cazul să roșese?

DOAMNA: Nu te mai obose! te-a prins soarele.

(*Din hol apare Einstein, cu un paner încărcat.*)

EINSTEIN: Nu găsesse biscuiții! (*Văzindu-i pe cei doi tenismeni.*) Trăiuseă sportul alb! (*Așază coșul pe masă.*)

FATA: Bună, Einstein! De ce nu inventezi un aparat pentru fabricarea biscuiților din aer?

LEO: Fi cери ceva prea simplu pentru el. EINSTEIN (*către Leo*): Pariez că ți-a luat un set!

FATA: Istetule! Cum ai ghicit?

EINSTEIN: Intelectualii, cînd pierd, se refugiază în umor.

DOAMNA: Einstein, ai pierdut ceva? (*Începe să desfață panerul.*) Mai bine mi-ați da o mîna de ajutor. Totuși, undese biscuiții?

(*Einstein face un gest dezolat, iese pript, spre interior.*)

LEO: Pot să mă ocup de băuturi?

DOAMNA: Depinde ce înțelegi prin asta! (*Fata se ridică, ia panerul de pe servanță, scoate câteva sticle, le lasă pe tăblie, vine spre masă, începe să aranjeze tacinurile.*)

FATA (*către Doamnă*): Ce-i cu șeful?

DOAMNA: În fine, sa sculat. Le-am auzit adîncauri, bombănea prin baie.

FATA: Are draei?

DOAMNA: Nu-i în apele lui; nu știu, doarme cam prost în ultimul timp. Azi-noapte, a ținut niște discursuri.

LEO: Poate-l obsedeză premiara...

DOAMNA: Da, cred! Și, apoi, filmul ăsta, a treia variantă... Tu ce zici, se face?

LEO (*cezavie*): Mda... Depinde, să vedem ce rezolvăm azi.

(*Einstein revine, agitînd un recipient.*)

EINSTEIN: Ura, i-am dibuit! Cine glîcește unde?

DOAMNA: În frigider?

EINSTEIN: Aș! În cuptorul electric, neoperiți cu o sită!

FATA: Mercu descoperi câte ceva!

LEO: Reflex profesional.

DOAMNA: Își vîră nasul peste tot, pareă-i prepelicar, nu savant!

LEO: Cariozitatea e mama progresului...

EINSTEIN: Leo, de cînd te-am văzut în *Pygmalion*, demult, în copilărie, presimt că nu te-a mai frămîntat nici o întrebare.

LEO: Simplu, prea simplu!

DOAMNA: Era vorba să te ocupi de băuturi... (*Se aude soneria melodioasă.*) Ei, poftim, au sosit! (*Către Fată.*) Dragă, te rog, primește-i tu! (*Fata iese în hol.*)

EINSTEIN: Sîntem aproape gata! (*Așază paharele pe masă.*) Mister Leo, cum sîm?

LEO: Lichidele, în ordiue! (*Studiază buzelele de pe servanță.*) Aba, o ămîie, pentru vermul...

DOAMNA : Vezi, acolo, în pom, sînt vreo două mai coapte !

(*Leo se duce spre hîrdîn, alege o lănuie, dă să se-ntoarcă.*)

FATA (*din hol*) : Pe-aici, da, vă rog, poftiți !

(*Între Producătorul, urnat de secretar, Ambii în costume ușoare, de vară, cu pălării panama, Secretarul are o serviciu-diplomat, Saluturile de rigoare.*)

Scena 5

PRODUCĂTORUL (*onctuos*) : Stîmătă doamnă ! (*Se apropie, se inclină, strînge mîna pe care i-o întinde stăpîna casei.*) Domnul Argus, nu adevărat Hercule al administrației noastre ! (*Secretarul, același joc, apoi saluturi politicoase spre ceilalți.*) Leo, ce surpriză plăcută ! (*Își string mîinile.*)

LEO (*agrabil*) : Ce faci, tîlhar bătrîn ? Jefuiești din greu, hai ?

PRODUCĂTORUL (*flatat*) : Trudim, da, astăzi viața !

DOAMNA (*observînd că Einstein a trecut ne-băgat în seamă*) : Dînsul o Einstein, savantul nostru !

PRODUCĂTORUL (*surprins-amuzat*) : O, da ? (*Se apropie, dă mîna.*) Arătați mai tînăr decît în ultimele portrete !

EINSTEIN (*degațat*) : Urmez un tratament cu Gerovital-Aslan, citeodată dă rezultate...

DOAMNA : Vă rog, luați loc ; Maestrul trebuie să coboare !

PRODUCĂTORUL (*trage un fotoliu mai lîngă masă*) : Mulțumesc, stîmătă doamna ! Dar nu-i nici o grabă, nu sîntem presați ! (*Către secretar.*) Argus, în-ți un scaun ! (*Fata împinge un scaun mai la îndemînă ; Argus mulțumește scurt, trage scaunul spre colțul din dreapta, Einstein se așază și el, în aceeași parte, Leo stă pe șezlong, lîngă scară ; Doamna și Producătorul, în preajma mesei, Fata oferă pahare cu băutură.*) Provecibiala ospitalitate a casei !

FATA : Bere ?

PRODUCĂTORUL : Prefer nu jus ! Știi, canicula... (*Își face vînt cu pălăria.*)

LEO : Eu aș bea o bere, foarte rece ! (*Merge la servanță, își toarnă, revine, se ridică paharele, scurt ; se bea.*)

DOAMNA (*tamponîndu-și buzele*) : Deci, ai găsit o soluție ?

PRODUCĂTORUL : Îmi place să cred că da, stîmătă doamnă. Am căutat să satisfacem exigențele Maestrului — exigențe îndreptățite, consider, în majoritatea cazurilor.

DOAMNA : Mă bucur mult. Și el se va bucura, sînt sigură. Dar, despre asta veți discuta mai tîrziu...

PRODUCĂTORUL : Sînt nerăbdător să-i aflu părerea ! (*Soarbe din pahar.*) Va fi o

producție magnifică, vă dați seama : o bombă, ce nu ! Maestrul și Leo, pe același afiș !

LEO : Nu te pripî, există încă semne de întrebare...

FATA (*ca să schimbe subiectul*) : Ce face Jenny, tot la mare ?

PRODUCĂTORUL : Da, pînă la sfîrșitul lunii. Am vorbit aseară la telefon. Apropo, Leo, salutări de la Jenny !

LEO : Mersi ! Cum de te-ai îndurat s-o lași singură ?

PRODUCĂTORUL : Ei, n-o fi ca chiar așa de singură, nu ? (*Ride vulgar.*) Știi, soția mea nu suportă marea, băiatul e în examene, cît despre mine... (*Gest de neputință.*) Oricum, mi-a jurat că nu se avîntă în larg.

FATA : Aud că înontă formidabil.

DOAMNA : Da, pareă a luat și un premiu. (*Producătorul confirmă, satisfăcut.*) Nici nu-i de mirare, eu un profesor ca Leo !

LEO : Mă copleșii !

PRODUCĂTORUL : Hai, lasă, nu fi ipocrit ! (*Doamnei.*) Aveți dreptate, Leo e un vrăjitor, și pe ecran și în viață. Farmecă pe toată lumea, dar mai ales pe fetele Evei !

FATA : În Biblie nu se vorbește decît de băieții Evei...

DOAMNA : Dragă, mă tem că citești cam superficial unele texte !

FATA : Asta nici n-am citit-o ; e o replică împrumutată de la tine. (*Bisete.*)

(*La un moment dat, după ce s-au servit băuturile, Einstein și Argus au intrat într-o conversație aparte, neuzită, Tîncrul schițează ceva pe o foaie de hîrtie, o arată ceilalți, îi dă explicații, Argus pare foarte interesat, Doamna, privînd spre intrare, sesizează scena.*)

DOAMNA : Ei, dar ce se întîmplă acolo ? Domnii fac opinie separată ? Einstein, cu ce-i împuiezi capul domnului Argus ?

ARGUS : Vă cereu scuze, stîmătă doamnă, profesorul Einstein are unele idei nîmitoare...

DOAMNA : Eu trebuie să mă scuz că nu v-am prevenit, Einstein reprezintă un pericol public : vrea să-ntoarcă lumea pe dos !

FATA : Poate că atunci o să arate ceva mai bine...

EINSTEIN : Nu chiar totul ; măcar o părțică.

PRODUCĂTORUL : Preconizați o lume mai bună ?

EINSTEIN : Asta e de resortul clerului ! Nu : pur și simplu, mai ușor diferită...

DOAMNA : Paradisul tăcerii : o lume fără vorbe și, cine știe, chiar fără alinente.

EINSTEIN : De alinente nu m-am ocupat... de-comdat !

DOAMNA : Foarte bine : să nu ~~scuzi~~ porniri canibalice !

ARGUS : Dacă-mi permiteți : eu cred că ideile originale provoacă de obicei un fel de ostilitate ; ați observat ?

PRODUCĂTORUL : Mă rog, sînt idei și idei...

FATA : Oamenii detestă tot ce nu-nteleț.

LEO : „Cred-e-mă. Horațio, sînt încă multe, între pămînt și cer, la care n-a visat nici un filozof!” *Hamlet* — actul întii, scena a cincea.

PRODUCĂTORUL : Bravo, Leo! Ah, cum zicea Maestrul replica asta! Sînt vreo douăzeci de ani de cînd l-am văzut în *Hamlet*, dar nu pot să-l uit!

DOAMNA : Oare, de ce fîrțizie atît? (*Fetei.*) Ești bună să te interesezi?

FATA : Imediat! (*Se îndreaptă spre ușă.*)

PRODUCĂTORUL : Dar, doamnă, lăsați...

DOAMNA : Totuși!

FATA (*de după perdea*) : Ura, șefule! Publicul te reclamă!

(*Mișcare pe terasă : toți privesc spre intrare. Intră Maestrul : halat de casă elegant, pantalon de flanel gri, cămașă sport, batistă albă în buzunarul de la piept, pipă stinsă, în mînă : aer bizar.*)

Scena 6

MAESTRUL : Bună ziua, tuturor! M-am fîsat așteptat. Scuze.

PRODUCĂTORUL (*s-a ridicat*) : Maestre, este o cîuste pentru mine...

MAESTRUL : Dumneata ești producătorul?

PRODUCĂTORUL : Întocmai. Vă mulțumesc încă o dată!

MAESTRUL : Lasă, lasă! (*Îi întinde mîna.*) Bucuros de cunoștință.

PRODUCĂTORUL : Permiteți să vi-l prezint pe Argus, factorulul casei noastre de filme, un adevărat Hercule...

MAESTRUL : Fiți binevenit, domnule! (*Argus se inclină ceremonios, Maestrul degajează spre dreapta, se uită lung la cei doi, apoi, încercînd parcă, undeva în memorie, o identificare : printre dinți.*) Unde naiba i-am mai văzut? (*Tare.*) Parecî ne-am mai întîlnit, nu?

PRODUCĂTORUL (*sincer confuz*) : V-am văzut jucînd, sigur ; am discutat de cîteva ori la telefon — futa mea o cunoaște pe fiica dumneavoastră — dar, personal, este prima oară...

MAESTRUL : Hm! Mă rog, mă rog! (*Trece prin fața mesei, spre grupul Leo-Einstein-Argus.*) Leo, iartă-mă (*își string mîinile*), abia acum te văd!

LEO : Nici o problemă, bătrîne! Arăți fabulos.

MAESTRUL : Din păcate, mă simt invers... Am ceva, o stare ciudată... Tu, în schimb, ești într-adevăr eclatant!

LEO : Mă prefac cît pot!

MAESTRUL : Lasă, lasă! (*Îi observă pe Einstein.*) A, iată-l pe Einstein cel tînăr! Unde ai dispărut, de la un timp?

EINSTEIN : Cred că ne-am văzut simbătă. MAESTRUL : Glumești? Să tot fie trei săptămîni! (*Schimb de priviri intrigate între Doamnă-Einstein-Fată : din nou, Maestrul se uită lung la Argus, care stă în picioare, cu servieta-diplomat în mînă. Se apropie, îl fixează, apoi, împungîndu-l ușor în piept cu coada pipei stinse.*) Pe dumneata, în mod sigur, te-am întîlnit undeva, recent!

ARGUS (*nu cade, fiindcă s-a rezemat de zid*) : Maestre... mă scuzați... sînt surprins...

(*Producătorul se uită spre Doamnă, din ce în ce mai uclinițită : ambii, mimică elocventă. Fata pufoște spre Einstein, Leo studiază scena, impasibil.*)

MAESTRUL : Surprins! Cred și eu... Nu-i nimic, o să-mi amintesc! (*Observă servieta-diplomat.*) Ce-i acolo?

ARGUS (*buimac*) : Servieta... Scenariul... Documente, contractul...

MAESTRUL : Aha, contractul! Interesant, da, da...

DOAMNA : Dragul meu, te rog, nu vrei să stai? (*Trage un fotoliu spre centrul scenei, apoi, gest-invitație către Producător.*) Domnule, veți avea de discutat!

PRODUCĂTORUL (*intrigat și el*) : Da, mulțumesc! (*Așteaptă să se așeze Maestrul, apoi ia loc, la gestul acestuia, în fotoliul alăturat. Argus a rămas înțepenit lângă zid : Einstein și Fata încearcă să-l relaxeze ; se așază toți trei.*)

MAESTRUL (*către Producător*) : Domnule meu, te rog să nu mi-o iei în nume de rău, cred că nu vom putea intra în amănunte, pe moment : am lucrat pînă spre ziuă, mă pregătesc pentru o premieră deosebită... (*Îi fură cu privirea.*)

PRODUCĂTORUL : Se-ntelege, putem amîna...

MAESTRUL : Asta voiam să-ți propun : să lăsăm discuția propriu-zisă, pe deseară. Doccumdată, luăm un aperitiv, stăm la o parolă... De acord?

PRODUCĂTORUL : Cu totul de acord, sigur că da! Regret doar ușoara indispoziție...

MAESTRUL : Lasă, nimic serios, mi se-n-tîmplă din cînd în cînd.

FATA : Fiîndcă tot aveți de lucru, propun persoanelor libere o plimbare cu barca.

DOAMNA : N-am nimic împotriva ; dar, mai întii, gustați ceva!

EINSTEIN : Eu m-am îndopat pe furiș, mă declar fericit.

LEO : În ce mă privește, aștept cu încredere prînzul.

DOAMNA : Domnule Argus, un pateu, o tartină?

ARGUS : Vă mulțumesc, stimată doamnă! (*Ia ceva de pe tavă, mestecă mecanic. Fata, Leo, Einstein degajează împreună spre scară.*)

FATA (*din mers*) : Noi am plecat ; nu stăm mult.

DOAMNA : Bincînteles, altfel pierdeți sufletul! (*Cei trei ies în dreapta, Doamna îi petrece puțin, apoi revine.*)

PRODUCĂTORUL. (*Între timp a șușotit cu Maestrul*): Deci, considerați că nu-i necesar?

MAESTRUL: Nu. O să-ți spun câteva cuvinte despre asta, așa, în mare.

PRODUCĂTORUL. Abia aștept, Maestre! (*Către secretar*.) Dragă Argus, Maestrul va examina hirtile după-amiază.

ARGUS: Nu neum? (*Rămâne cu pateul în mână*.) Atunci...

MAESTRUL. (*Îl fixează insistent, apoi, pentru sine*): Ei, comedie!

PRODUCĂTORUL: Poftim?

MAESTRUL: Nu, nimic.

ARGUS: Atunci, dacă se poate, eu mă retrag. Vreau să revăd detaliile...

PRODUCĂTORUL: Maestre, cum considerați...

MAESTRUL: Da, desigur! (*Către Doamna*.) Fii amabilă, condu-l pe domnul în camera sa.

DOAMNA: Firește, totul e pregătit. Vă rog să mă urmați, domnule Argus! (*Trece în hol, Argus o urmează.*)

Scena 7

MAESTRUL. (*după o pauză*): Am o propunere, în legătură cu scenariul.

PRODUCĂTORUL: Sînt nerăbdător s-o aflu, Maestre!

MAESTRUL. (*gînditor*): Știu eu dacă o să-ți convină? Mă rog, o să reflectezi...

PRODUCĂTORUL: Sînt numai urechi!

MAESTRUL: Da, da... (*Ezită.*) Dar, mai înții, o scurtă divagație. (*Îl privește lung, scrutător.*) Dumneata...

PRODUCĂTORUL: Da...

MAESTRUL: Dumneata... u-ni de gînd să-mi propui și altceva?

PRODUCĂTORUL. (*cade din nori*): Vreți să spuneți că... Un alt scenariu?

MAESTRUL: Chiar nu înțelegi?

PRODUCĂTORUL: Maestre, să mă bută Dumnezeu...

MAESTRUL: Bine, însă, am glumit!

PRODUCĂTORUL. (*ușurat*): Uff! (*Se lasă pe spate, își face vînt cu pălăria.*) Îmi dați emoții!

MAESTRUL: Să revenim. Ai discutat cu Leo în amănunt?

PRODUCĂTORUL: Nu chiar. I-am dat să citească, se pare că i-a plăcut.

MAESTRUL: Așa... Îi convine rolul?

PRODUCĂTORUL: Perfect — din cîte am înțeles.

MAESTRUL: Da, da... (*Din nou pe gînduri.*) Elefantul ăsta... De cînd lucrezi cu el?

PRODUCĂTORUL: Elefantul?! (*Maestrul —*

gest spre interior.) A, vă referiți la Argus! (*Bide cam aeru: își revine.*) De un an și ceva. De ce? Nu vă inspiră încredere?

MAESTRUL: Nu-i vorba despre asta. Simplă enrioziinte. Pare un tip ciudat.

PRODUCĂTORUL: Credeți? Nu-mi dau seama... Foarte bun administrator, are un instinct grozav, simte imediat ce merge și ce nu...

MAESTRUL: Da, înțeleg! În fine, să revenim. Deci, principala intenție, dacă nu mă înșel, este reîncrederea cuplului — cum să zic? — a cuplului antagonic, Leo și eu.

PRODUCĂTORUL: Exact, Maestre! Porechea de aur, eternii rivali, din nou împreună, din nou fuți-n fuță, după cincisprezece ani! Va fi o lovitură!

MAESTRUL: Să zicem!

PRODUCĂTORUL: Precis! S-a scris atît, nu circulat atîtea zvonuri, atîtea legende, în legătură cu această (*caută expresia*) hm... această ruptură...

MAESTRUL: Flencuri! Chestiunile particulare sînt cunoscute numai de cei direct implicați, fi privește numai pe ei. Evident, lumea e dornică de birfă, de caucunuri — cînd n-a fost? — mai ales cînd e vorba de artiști... Cîte nu ni se pun în cîrcă!

PRODUCĂTORUL: Aveți perfectă dreptate!

MAESTRUL: Mulțumesc, așa e! Acum, problema: propun inversarea rolurilor.

PRODUCĂTORUL. (*stupefiat*): Aăă... Care roluri? Păi, adică...

MAESTRUL: Adică, Leo va fi urmăritul, iar eu, urmăritorul. Deci, invers!

PRODUCĂTORUL: Lăsați-mă să răsufliu, ma-ți lunt preu repede!

MAESTRUL: Nu, de ce? E foarte clar. Totul rămîne ca înainte, numai că publicul nu știe nimic precis, pînă la final. Abia atunci se dezvăluie adevărata identitate a Necunoscutului — acesta fiind Leo — și adevărata misiune a Cavalerului — acesta fiind eu.

PRODUCĂTORUL: Bine, să zicem... Dar, deznodămîntul?

MAESTRUL: M-am gîndit și la asta. În loc să se sinucidă realmente, cînd își dă seama că Necunoscutul este fratele pierdut, Cavalerul simulează sinuciderea și continuă lupta fratelui său, sub o altă înfățișare. Deci, invers decît în scenariu.

PRODUCĂTORUL: Bine, bine, totuși, scena sinuciderii...

MAESTRUL: Era o culminație, nu? Ei bine, se poate și invers, ascultă-mă pe mine!

PRODUCĂTORUL: Adică, să nu vă sinucideți? Vreau să zic, Cavalerul...

MAESTRUL: Exact: Cavalerul — adică eu — nu se mai sinucide în final.

PRODUCĂTORUL: Sînt aluit, recunosc! Dar, Maestre, oricum, partitura Necunoscutului este mai generoasă, mai largă...

MAESTRUL: De acord. Ar trebui să adaugi că îl consideri pe Leo mai potrivit în

rolul următorului, pentru că are — măi așa? — avantajul vârstei...

PRODUCĂTORUL (*stingherit*): Nu, nu-i asta...

MAESTRUL: Ba da, de ce nu, hai să fim sinceri! Altfel, doar, că mai dețin o surpriză, pe care ți-o ofer ca desert: Cavalerul va apărea în permanență mascat, până-n ultima scenă.

PRODUCĂTORUL: Deci, total invers?!

MAESTRUL: Da, total! Cavalerul, adică eu, iar acolo, în scena decisivă, vom găsi ceva, un artificiu ingenios, încât spectatorii să nu mai știe exact cine pe cine a urmărit, cine-i cel bun și cine, cel rău, și așa mai departe.

PRODUCĂTORUL: Dar, sinuciderea?

MAESTRUL: Eu nu mă sinucid, să fie clar. Eu, deci Cavalerul, simulez doar, pentru a deruta, apoi, cum ți-am spus, continui să lupt. (*Pauză*.) Ei?

PRODUCĂTORUL (*turât*): Maestre, vă mărturisesc, este o idee fantastică, nu pot deduce toate consecințele...

MAESTRUL: Ai timp să reflectezi. Uite-te încă o dată peste scenariu, sfătuieste-te cu colegul dumitale...

PRODUCĂTORUL: Colegul?

MAESTRUL: Ei, asta, Argus!

PRODUCĂTORUL: A, da, secretarul!

MAESTRUL: Sigur. Zici că-i ager, simte imediat, nu? Până seara, aveți destulă vreme.

PRODUCĂTORUL: Formidabil, într-adevăr! Cu voia dumneavoastră, trec imediat la acțiune.

MAESTRUL: Să te conduc.

(*Intră Doamna.*)

DOAMNA: Ce este? Unde fugiți?

MAESTRUL: Oaspetele nostru vrea să se retragă, să revadă scenariul.

DOAMNA: Ați și discutat?

MAESTRUL: Ei, așa, câteva detalii...

PRODUCĂTORUL: Euforie, scumpă doamnă! (*Către Mastru.*) Merg, Maestre!

(*Doamnei.*) Vă urmez! (*Pentru sine.*)

Invers! Ce idee!

DOAMNA: Poftiți după mine, stimate domn!

(*Trec împreună în interior.*)

Scena 8

(*Maestrul, singur, se plimbă îngândurat pe terasă, gesticulând, în răstimpuri, cu pipa stinsă.*)

MAESTRUL: Ce situație! Acum să vedem cum te descurci. Tot trebuie să te hotărâști, până la urmă! Și piesa, și filmul, și asta... (*Gest circular.*) De fapt, același text, același scenariu! Actorii, spectatori, mașiniști, electricieni, sulfleurul din cușcă, pânjenul din pod — toți, toate, una! Și

ce, în definitiv? Pleacă, revin, iar pleacă și iar se întore, ei, alții și alții, veșnic aceeași! Ce lipsă de fantezie! (*Tace, umblind în sus și în jos; trage un scaun în centru, spre scară, se așază în profil, sugerând atitudinea de pe promontoriu.*) Și bătrina mamă a bunelor și relelor? Da, ar mai fi și ea... Cu ea ce faci? Și, totdeauna, o replică lipsă, un detaliu banal, o nimică toată! Clipa inexistentă, deși... Timpul? Care? Al cui? Pauzele, absențele, confuzia necesară! (*Pauză.*) Necesară, precis? Mai bine, inerentă? Ori-cum — fiindcă altfel devine insuportabil, chiar monoton, da — fără pauze, fără absențe, fără confuzii! Ce-i asta: meren în lumină, în reflector?! Nu, nu, nu merge să fii necontenit! Ba ești, ba nu ești — așa, da! De-a v-ați-asecunselea, de-a baba oarba, merge, cum să nu, toate merg de la sine. Încotro? Ce-are a face? Ce schimbăm? Scenariu, regie, titlu, distribuție — adică, invers — ei, și? Er-mărit sau urmăritor, mascat, demascat, cine cade, cine triumfă — nimic, praf de creieri, de greieri, identic! Spectacol unic, domnilor: o singură scenă, o singură piesă... Monoton, deh! Mori? Nu mori? Nu acum, da? Chiar acum, nu? Ah, timpul! (*Pauză: se ridică, merge spre ușa din fundal.*) Și, ăștia, ambii, ce oroare! Cel puțin, nu epilog demn de ei și de mine! Măcar atît, da!

(*Doamna revine pe terasă.*)

Scena 9

DOAMNA: L-am instalat. Pare cam nedumerit. Ați avut un diferend?

MAESTRUL: Aș! O discuție preliminară, câteva jaloane. Știi, scenariul ăsta...

DOAMNA: Da, îmi dau seama. Te-ai enervat?

MAESTRUL: Nu. De ce? Par nervos?

DOAMNA (*dă din cap evaziv, se așază*):

Ar fi foarte bine dacă v-ați înțelege, ar fi grozav, în toate privințele! (*Pauză.*) Vrei un ceai?

MAESTRUL: Negru, rece, fără zahăr. (*Suierat.*) Ei, comedie!

DOAMNA (*s-a ridicat, pe prima replică, merge la servanță: se-utoarce, pe exclamație*): Poftim?

MAESTRUL: Da, ceaiul.

DOAMNA: Nu-i totmai rece...

MAESTRUL: Lasă, merge! (*Doamna servește ceaiul, se așază.*) Spune-mi, stăm prost cu finanțele?

DOAMNA: Ceva mai slab ca de obicei.

MAESTRUL: Crezi că filmul, dacă se face...

DOAMNA: Sigur, ne-ar prinde bine

MAESTRUL (*soarbe din ceai, reflectază*):
Te gîndești și la el ?
DOAMNA (*îl privește pieziș, se uită în gol*):
Da, mă gîndesc. (*Pauză*) Te deranjează ?
MAESTRUL: Nu, de ce ? E normal — intru-
cîtva.
DOAMNA: De ce ? Totul e rezolvat de mult.
MAESTRUL: Așa s-ar zice, numai că el a
evitat — el, nu eu, știu, nu ? — orice
posibilitate de — lui ! — de conciliere
în fond, pentru că, formal...
DOAMNA (*întrerupe*): Prefer să trecem ; nu
vreau să te iriți !
MAESTRUL: Ah, grija — uitasem ! (*Tă-
cere*.) M-ai îmbîtit vreodată ?
DOAMNA: Am încercat, cred... Dar — ce
sens ?
MAESTRUL: Fii pe pace, nu dezgrop morții.
Dacă te-ntreb, pesemne că există măcar
un subtext care-ți scapă.
DOAMNA: Evident, ai dreptul.
MAESTRUL (*soarbe, se joacă cu pipă*):
Spune-mi : ai fi stat cu mine pe o insulă ?
DOAMNA (*tresare, se stăpînește, se uită la
el, intrigată*): Ce-ți veni, așa... (*Se uită
în gol*.)
MAESTRUL: Mă gîndeam — atunci, la-ncu-
put... Dacă... știu eu... dacă găseam o
insulă solitară, undeva... un golf mic, o
colică de crengi... Mm ? Ce zici ? Ne-am
fi scîldat, seara, goi, ca niște sălbăticiuni,
am fi pescuit, (și-aș fi făcut podoabe din
seoici, am fi privit luna prin fum de
creșcături...
DOAMNA (*efort vizibil*): Un colier de seoici,
da !
MAESTRUL: Poate, într-o dimineață, sco-
team din apă o meduză, o parașută vră-
jită...
DOAMNA: Meduza ? Sinistră !
MAESTRUL (*tace, soarbe din ceai*): Da,
grecii antici erau de aceeași părere.
(*Pauză*.) Cu el ai fi stat ?
DOAMNA (*nervoasă*): Ești foarte... special,
azi ! Conversația asta te ajută ?
MAESTRUL: Mai știu ? A, Leo, te-ai întors !
(*Leo stie scara spre terasa*.)

Scena 10

LEO: Ț-am petrecut pînă la debarcader.
(*Se așază, aprinde o țigară*.) Te supără ?
Fumul, vreau să zic ?
MAESTRUL: De ce să mă supere ?
LEO: Știu că te-ai lăsat.
MAESTRUL: Tocmai, nu mă mai supără
deloc. Fumează ea, uneori.
LEO (*Doamnei*): O țigară ?
DOAMNA: Mersi, Leo ! (*Ia o țigară, aprinde
de la bricheta lui*.)

LEO: Puștii sînt nostimi. Einstein e un
amor !
MAESTRUL: Nu mi-aș da fata după umul
ea el.
DOAMNA: Ce (ți-a venit ? Ce idee !
LEO: Îi subestimați : s-ar putea să ajungă
departe.
MAESTRUL: N-are nevoie ; și-așa trăiește
pe altă lume.
DOAMNA: De acord. E un fel de eschimos
în Hawaii, umbă după cai verzi...
LEO: Cine n-a umblat ?
DOAMNA: Chiar așa, tot timpul ? Pe scenă,
să zicem — lume de piuză și de scin-
duri, înșaf tot e mai solidă decît binerele
lui — dar, chiar așa ? !
MAESTRUL: Acum, vezi, Leo zicea altceva.
LEO: Evident. Ziceam că e un tip mai
serios decît pare.
DOAMNA: O fi, dar m-aș bucura s-o mai
slăbească. Prieteni, mă rog...
LEO: Și, dacă nu-l slăbește ca ? Dacă se
mărită cu el ?
DOAMNA: Leo, ești tra-la-la ? Cum poți să
spui una ca asta ?
MAESTRUL (*se ridică*): Senzați că mă
amestec : mi se pare că Leo nu e chiar...
(*Semn cu mîna*.)
LEO: Fata e foarte voluntară ; deși, n-ai
zice...
MAESTRUL: Cu cine-o fi semănînd ? (*Tă-
cere cam grea*.)
DOAMNA: Nu, categoric, trebuie să pun
piciorul în prag !
MAESTRUL: Trage-i o mamă de bătaie !
LEO: Include-o într-un turu cu gratii la
ferestre !
DOAMNA: Sigur, vă arde de glumă ! E
abia un copil. Ce-i asta ? O vedeți mări-
tată cu un zurliu care vrea să amuțesească
lumea ?
MAESTRUL: Ce să faci ?
DOAMNA: Să distrugă cuvintele, să vorbim
în gînd, poftim ! Ce părere ai ?
LEO (*către Maestru*): Pe noi ne desfiin-
țează primii !
MAESTRUL (*Doamnei*): În chestia asta, cu
vorbele, (ți-e frică pentru ea sau pentru
tine ? (*Doamna — gest agasat*.) Hai, lasă,
încercam să fac haz !
DOAMNA: Eu, una, sînt revoltată ! Leo,
sper că-i o glumă proastă. Ți-a destăinuit
ceva ?
LEO: Nu sînt nici destul de tînr, nici
destul de bătrîn ca să mi se spovedească
fetele exaltate. Mă bizui pe instinct.
MAESTRUL: Și pe oarecare experiență.
LEO: Ca toată lumea, nu ?
DOAMNA: Dacă n-am avea oaspeți, aș face
o criză ! Nu pot să-mi permit, trebuie să
supraveghez bucătăria.
LEO: Ce-ar fi s-o lași pe mîine ? Criza,
bine-nțeleș !
DOAMNA: Sînteți oribili, amîndoi ! (*Se ri-
dică, merge spre ușă*.) Auzi, cu moartea
cuvintelor ! (*Trece, val-vîrtej, în interior*.)

Scena 11

(După ieșirea Doamnei, cei doi se privesc zăbind vag. Tăcere, un timp.)

MAESTRUL : Singuri... Nu s-a mai întâmplat de nă știu când.

LEO : Intr-adevăr.

MAESTRUL : Știi, am discutat cu ăsta, rechinul.

LEO : Știu. Vrea filmul, cu orice preț. Și ?
MAESTRUL : I-am oferit o idee „di granda”.
Depinde și de tine.

LEO : Așa ? Ești amabil. Să auzim.

MAESTRUL : I-am propus să inversăm rolurile.

LEO (*tace, îl studiază*) : Vrei să joci Cavalierul ?

MAESTRUL : Exact. Te miră ?

LEO : Mai curiind, mă flatează...

MAESTRUL : Nu e cazul. Rolul era pentru tine. Dar n-ar fi prima oară când se produce o asemenea rocadă între noi.

LEO : Intr-adevăr, ești enigmatic.

MAESTRUL : Hm ! Ei, lasă ! Bei ceva ?

LEO : Singur, ca birjarii ?

MAESTRUL : Hai să bem unul dublu, ca pe vremuri !

LEO : Marc ! (*Merge la servanță, umple două pahare.*) Cu gheață ?

MAESTRUL : Fără. (*Leo aduce paharele : ambii închină, fără să ciocnescă, beau în tăcere.*) Leule, sincer : tu îți da fată după geniul ăsta nedescoperit ?

LEO : Dacă nu s-ar putea altfel...

MAESTRUL : Adică ? (*Îl privește stăruitor.*)

LEO : Dacă fata s-ar simți mutilată fără el, da.

MAESTRUL : Mutilată ? Curioasă expresie !

LEO : Aparent. (*Bea ; reflectează.*) Din ferire — sau invers — n-aun nici o fată.

MAESTRUL (*mirrit*) : Mă rog ! Ce-i chestia asta, cu mutilarea ?

LEO : Se-ntimplă — rar, ce-i drept, totuși se mai întâmplă — ca o fată să iubească un băiat...

MAESTRUL : Sau viceversa...

LEO : Și să se căsătorească — motive diverse — cu altul.

MAESTRUL : Da... Și ?

LEO : Deci, cu un străin.

MAESTRUL : Toți sunt străini, la început.

LEO : Irevocabil străin. Zi și noapte, da capo al fine. Străini în eternitate !

MAESTRUL : Dramatizezi. Totul se rezolvă, pînă la urmă.

LEO : Știu, în neant. Oricum, murim !

MAESTRUL : Nu se poate muri oricum ! (*Tace, tresare.*) De ce-am spus asta ?

LEO : Ai spus un adevăr absolut, o regulă de fier, pe ambele scene. În teatru, adică în viață, nimeni nu moare ca lumea, decît în consecință !

MAESTRUL (*se ridică, agitat*) : Ei, comodie ! Dar asta-i a mea, asta-i replica mea din...

LEO (*ingrijorat*) : Ce-i cu tine ? Ce replică ?

MAESTRUL (*își revine*) : Iartă-mă, am niște tulburări în ultima vreme, un fel de fantome... (*Își trece mîna pe frunte.*) Gata, s-a dus ! Ce ziceam ?

LEO (*încă intrigat*) : Despre străini, viața instrăinată...

MAESTRUL (*calm*) : Ceva, cam ca-ntre mine și... (*Gest spre interiorul casei.*)

LEO (*„domn”*) : Asta o știți doar voi.

MAESTRUL (*și mai calm*) : Nu, Leo, o știți și tu, fiindcă în piesa noastră, lungă și absurdă, tu ești Băntul, iar eu — Străiuul.

LEO : Mă îndoiesc.

MAESTRUL : Aiurea ! Nu te-ndoiești deloc. Iar fata e a ta.

LEO (*sare, ars*) : Ai turbat ? Cum îți permiți ?

MAESTRUL (*foarte calm*) : Chiar, nu știi ?

LEO (*amenințător*) : Meriți să te cotoțogosești : (*Vine lângă Maestru : acesta se întoarce, de bronz, cu brațele încrucișate pe piept ; se privesc.*)

MAESTRUL : Ai mai încercat o dată.

LEO : M-ai luat prin surprindere, trebuie să recunoști. Și, încă, pe platou, într-o scenă aranjată !

MAESTRUL : Am vrut să te omor.

LEO : Am simțit. De ce ?

MAESTRUL : Fiindcă îmi dorisem o fată.

N-am dorit niciodată nimic pe lumea asta, decît să am o fată. Iar ea m-a mințit. Dacă te iubea, de ce s-a măritat cu mine ? N-am tras-o de mîină ; dar, deh ! Pe tine te iubea, dar eu eram bărbat temeinic, aveam ceva bani... Copilul, însă, l-a făcut cu tine.

LEO : Miști !

MAESTRUL : Ești bun să repeți ?

LEO : Cu neputință ! De unde ești atît de sigur ?

MAESTRUL : Simplu. Ascultă. (*Se așază, Leo rămîne în picioare.*) Eram în turneu, abia ne căsătorisem, a trebuit să lipsese trei săptămîni. După cîteva zile, pe coastă, un prieten — un marinar — mi-a spus că există o insulă singularică, la cîteva kilometri spre sud. S-a întâmplat să nu jucăm a doua zi. Am pornit singur, cu o barcă cu pînze. Am găsit insula. M-am prîjit la soare, am pescuit. Spre seară, cînd s-a plec, mi s-a părut că vîd un foc, undeva, printre hățisuri. Nu știu de ce m-am îndreptat într-acolo ; poate, mă gîndeam că dau de niște pescari... Cînd am ajuns la marginea crîngului, am văzut o colibă de crengi. Focul filfia bătut de vînt și, în lumina lui, foarte clar, dealtîmînteri, ședeai voi : tu și ea.

LEO : Neverosimil !

MAESTRUL : Vrei să spui că...

LEO : Nu, așa o ! Totuși... Neverosimil !

MAESTRUL : Așa. M-am întors la barcă, am plecat, am continuat turneul. Când s-a terminat și-am ajuns acasă, nu i-am spus un cuvânt. Ardea de dorință, a făcut pe dracu-n patru să se culce cu mine. Am născocit o poveste scabroasă — n-are rost să-ți murdăresc urechile — așa că reconcilierea fatală s-a petrecut prea târziu ca să mă mai pot păcăli... Apoi a venit o fetiță, la timp : timpul tău, Leule.

LEO : N-a suflat o vorbă, m-a lăsat așa, ațișin ani...

MAESTRUL : Suferi, nu ? (*Se scaldă, merge la servanță, umple două pahare.*) Cu ghețuri ? (*Leo încuviințează, automat, Maestrul revine la masă, pune paharele la-ndemână.*) La un moment dat, i-am propus să ne despărțim. Mi-a spus că, dacă fac ceva în sensul ăsta, se omorâ. N-am crezut-o, am intentat divorțul. Atunci a făcut timpenia cu pastilele, știi... M-am resemnat. Asta-i tot, toată poveștea cu Băiatul și Fata și Străinul. Noroc ! (*Ciocnește paharul cu al lui Leo : beau amândoi, în tăcere. Fata și Einstein vin din grădină, rîzînd ; urcă scara.*)

Scena 12

FATA : Bravo, frumos tablou ! Beți și vă veseliți și la naufragiați nici nu vă gândiți !

MAESTRUL : Ne veselim între noi, cu băieții...

LEO : ...bătrini — iată cuvîntul !

FATA : Vai, Leule, ce-i nutra asta ? Nu te prinde absolut deloc ! Einstein, noi nu bem nimic ? Ar fi cazul !

MAESTRUL (*Fetei*) : Ai un aspect înfloritor. Leai convins ; în fine, să te sărute ?

FATA : Du' de unde ! Am nimerit unul în brațele altuia, cînd era să se răstoarne barca.

LEO : Cum ? Ce-ați făcut ?

FATA : Erum aproape de mijlocul lacului ; eu am vrut să trec la visle și el nu m-a lăsat, ne-am hîrjunit și, hop !, eît pe-aci să ne dăm peste cap ! (*Ride tare.*)

EINSTEIN : Bine că nu știu să-not ! (*Întinde amîndoi, foarte veseli.*)

LEO (*îzbucnire*) : Vă purtați ca niște puști fără minte !

EINSTEIN : Mister Leo, mi se pare că...

FATA (*dezolată*) : Leule, ești rău ! Poți fi și așa ?

MAESTRUL : Nu e rău, e uman ! Einstein, nu te zburli ! Leo are motive serioase ; ea și mine, dealtfel. Noi doi știm mai multe despre amenințările tainice din mediul acvatic...

FATA : Ce misterios, șofule ! Lasă, Einstein, bătrîni din ziua de azi au pierdut orice urmă de respect față de tineri !

LEO (*jenat*) : N-am vrut să vă jignesc !

EINSTEIN : Nici n-am luat-o ca alare. Dealtfel, eu — poate-ați auzit — eu consider vorbirea convențională drept o năpastă ; cuvintele trădează totdeauna.

MAESTRUL : Chiar dacă spui cuiva „te iubesc“ ?

EINSTEIN : Nimic mai inexact decît această formulă consacrată.

FATA : Nu ți-e rușine ? Dar, adineauri, în barcă...

EINSTEIN : Trebuia să-ți dau puțin curaj, nu ?

FATA : Relativist murdar ! Inventatorul ! ? (*Doamna intră pe terasă.*)

Scena 13

DOAMNA : Sint aproape gata. Toemai mă-n-trebam dacă v-ați întors.

FATA (*mîndră*) : Era să nu ne mai întoarcem !

EINSTEIN : Hai, lasă...

DOAMNA : Ce vorbă-i asta ?

MAESTRUL : N-o lua în serios, vrea să te sperie.

FATA : Era să aterizăm, uniți pe veci, în fundul lacului !

DOAMNA : Sînteți complet nebuni. Einstein, te dau pe mîna ordinii publice, îmi nenorocesci fata !

EINSTEIN : Păi, cu mijloacele mele, fericită n-am cum s-o fac !

MAESTRUL (*lui Leo*) : Detestă vorbele ; dar ce replică are !

LEO : V-am spus că-l subestimați !

DOAMNA : El ne subestimează pe toți, zice că vorbim automat ! (*Vocă Producătorului, din interior*) : „Maestre, maestre !“ Asta, ce mai e ?

(*Producătorul năvălește pe terasă, cu scenariul în mînă, urmat de Argus.*)

Scena 14

PRODUCĂTORUL : Maestre, sînteți, pur și simplu, genial !

MAESTRUL : Mulțumesc. Cum ai băgat de seamă ?

PRODUCĂTORUL : Doamnă, Leo, dudnic : pur și simplu, fantastic ! Am revăzut totul ! (*Flutură scenariul ca un argument*)

irezistibil.) Inversarea rolurilor, modificarea finalului — absolut colosal! Filmul acesta amenință să devină o capodoperă, datorită în primul rând Maestrului!

MAESTRUL: Exagerezi!

PRODUCĂTORUL: Firește, rămîne ca Leo să accepte...

LEO: Am acceptat.

PRODUCĂTORUL: Ei bine, vă anunț: e lovitura cea mare!

FATA: Ce inversare? Șefule, ai schimbat rolul cu Leul?

MAESTRUL: Da, facem asta, din cînd în cînd.

ARGUS (*vine cu mapa*): Atunci, mă scuzați, credeți că astăzi se va semna? Știu, pentru mine contează.

LEO: Dinspre partea mea...

MAESTRUL (*grav*): Eu nu semnez nimic.

PRODUCĂTORUL: Tine-mă, Doamne! Cum, de ce?

ARGUS: Probabil, doriți să studiați în prealabil condițiile, în amănunt. Aveți aici toate datele, sper că veți fi mulțumit, e vorba de o sumă...

MAESTRUL: Enormă, nu mă-ndoiesc. Nu semnez nici un contract.

ARGUS: Dar, domnule, totul e prevăzut...

MAESTRUL: Totul, afară de mine!

ARGUS: Mai ales dumneavoastră... (*Maestrul se uită urît, Argus amuțește.*)

PRODUCĂTORUL: Iubițe Maestre, sînt că se-nvrîștește pămîntul!

EINSTEIN: Încă unul care constată fenomenul...

DOAMNA (*Maestrului*): Dragul meu, zău așa...

MAESTRUL (*răspicat*): Nu acum! (*Către Producător și secretar.*) Vă spune ceva formula asta? (*Tați îl privește nedumeriți. Vine spre centrul scenei, monolog în stil clasic — „el și publicul.”*) Acum, ceea ce contează e piesa noastră, eterna premieră, eternul spectacol! Filmul, restul, vom mai vedea, lucruri obișnuite, banal... Dacă se va semna ceva, numai după!

LEO: Iartă-mă... Totuși, nu văd relația...

MAESTRUL: Biziuc-te pe mine ca pe instinct, sînt specialist în relații non-evidente!

PRODUCĂTORUL: Atunci, dacă-i așa, noi ce facem?

(*Apare în pragul ușii, mai mult bănuită, Fata cu gustări, Pauză.*)

FATA CU GUSTĂRI (*din pragul ușii, privind spre interior*): Masa e servită, domnilor!

ACTUL al III-lea

Tabloul I

O scenă de teatru. Decor sumar, abia schițat. Salon cu masă, stil oarecare. Deocamdată, scaunele Epsese. Ușă mare, fundal-stînga. Șemineu cu oglindă în dreapta ușii. O altă ușă, mai mică, pe latura dreaptă, cam la mijloc. Ușa aceasta este deschisă, la ridicarea cortinei. Doi recuziteri tocmăi intră pe-acolo, cu o statuță antică, à la Victoria din Samothrace.

Scena 1

PRIMUL RECUZITER (*privind împrejur*):
O punem colo, de-a stînga ușii mari.
(*Merg încetșor cu statuia spre fundal.*)

AL DOILEA RECUZITER: Ba nu, în dreapta! Ai uitat?

PRIMUL RECUZITER: În stînga, las' că știu eu, nu mă zăpăci!

AL DOILEA RECUZITER: Fie și-n stînga,

tot nu drac! (*Așază obiectul, îl privește dezabuzați.*) Cine-o fi? Aia, Venus?

PRIMUL RECUZITER: Victoria, parcă așa am auzit că-i zice.

AL DOILEA RECUZITER: Regina englezilor?

PRIMUL RECUZITER: Ești fraier! Ce, aia nublă așa, în cămășă de noapte? Asta-i o grecoaică.

AL DOILEA RECUZITER: Daaa? Păi, atunci, tot Venus: e și ciungă, nu vezi?

(*Intră, pe ușa mare, Directorul de scenă și Autorul.*)

DIRECTORUL DE SCENĂ (*către recuziteri*): Stați la tafas, ai? Peste o oră și ceva ridicăm cortina! Vreți să mai hocițiți când intră lumea în sală? Unde-s vazele, scaunele, canapeaua? Unde-i ceasul de sub oglindă?

PRIMUL RECUZITER: Îndată, dom'le maistru, două clipe și-un moment!

DIRECTORUL DE SCENĂ: Hai, mișcați-vă mai repede!

(Cei doi recuziteri ies, agale, în dreapta.)

AUTORUL: Încep să am emoții. Știi, de fiecare dată...

DIRECTORUL DE SCENĂ: Așa-i la premieră, e și firesc. Dar, fii pe pace: totul e prevăzut. Ai scris o piesă magnifică!

AUTORUL: Înui dai curaj, știu... Maestral e în toate bune? Părea cam detașat de text, la repetiția generală.

DIRECTORUL DE SCENĂ: Nici o grijă, la el nu există! Dealtfel, a venit devreme, cred că se machiază. *(Cei doi recuziteri revin cu patru scaune, așază trei în jurul mesei, pe celălalt în stânga, lateral, în timp ce Directorul de scenă urmărește amplasarea.)* Ce-i asta? Iar ai așezat statueta anapoda! De câte ori să vă spun? Nu acolo, puneți-o în dreapta intrării, spre semineu!

AL DOILEA RECUZITER (*către primul*): Vezi? Ce ziceam eu...

PRIMUL RECUZITER (*șoptit*): Ține-ți gura! *(Tare.)* Da, dom'le, număidecî! *(Ambii mută statueta unde li s-a indicat. Directorul de scenă trage un scaun de lângă masă: recuziterii ies fără grabă.)*

DIRECTORUL DE SCENĂ (*către Autor*): la loc! *(Se așază.)*

AUTORUL: Și, călăți? Diva, cum se mai simte? I-a trecut răgușența?

DIRECTORUL DE SCENĂ: Am chemat-o la telefon azi-dimineață. Nu mai avea nimic, vorbea normal. La ora asta, un garantez, trebuie să-și facă momentul de isterie, ca de obicei. Între altele, i-am anunțat pe toți să treacă prin scenă, pentru costume... *(Zarvă în culise: o voce de soprană, energică: „Ce impertinență! N-am eu cine discută!”)* Auzi? Țiu-te bine, urmează prologul!

(Intră din culise, furioasă, Diva, O urmează imediat Ingema, într-o dispoziție asemănătoare. Diva arborează o toaletă de seară, să zicem din catifea mov, cu decolteu îndrăzneț. Ingema — rochie lungă de mătase, creu, veruț etc.)

DIVA (*către Directorul de scenă*): E bine, domnul meu, ce părere ai? Ți place?

DIRECTORUL DE SCENĂ (*naiv*): Ce-i, dragă, cine te-a supărat?

INGENUA: Vrea buchetul meu, inchipui-ți-vă!

DIVA: Buchetul duminică? Dar ce, l-ai adus de la moșie?

INGENUA: Fă bine și măsoară-ți cuvintele. Nu vorbești cu subreta!

DIRECTORUL DE SCENĂ: Potoliți-vă, pentru Dumnezeu! *(Se ridică, vine spre Divă.)* Dumneata, mai ales, menajează-te pentru tirada din actul doi! Ce-i cu buchetele? Văd că merg foarte bine...

INGENUA: Nu-i așa?

DIVA: Cum o să fie așa? Ah, ce mizerie!

INGENUA: Doamnei i-a venit o idee grozavă: să-i dau trandafirii *(arată buchetul de la corsaj)* și să-mi dea violetele! Ce părere aveți?

DIVA: În primul rînd, i-am explicat că trandafirii se asortează mai bine la toaleta mea...

INGENUA: A mea, ce cursur are?

DIRECTORUL DE SCENĂ: Liniște, vă rog! Vorbiți pe rînd, altfel nu ne lămurim nici poimîine! *(Între timp, Primul recuziter aduce un ceas de bronz, pe care-l așază pe placa seminetului, sub oglindă, iar cel de-al doilea, o consolă, pe care o aranjează pe latura stîngă; apoi, rămîn și cază gura la tîmbălăul din scenă, foarte încințați de ceea ce văd și aud... Directorul de scenă observă, se indignează.)* Ce-i cu voi? Sînteți la panoramă? *(Diva și Ingema tresar simultan, crezînd că invectiva li se adresează. Cînd s-a izbuencese, își dau seama de situație și se răzgiulesc. Recuziterii ies, chicotind. Diva se-nvîrte ca o tigresă în cușcă. Directorul de scenă, Divei.)* Decî, zici că trandafirii se potrivesc mai bine la rochia ta...

DIVA (*se oprește*): Nu numai la rochie: se potrivește și cu caracterul eroinei — femeie fatală! Violetele sînt pentru îngene, nu?

INGENUA: Pardon, în piesa asta, dacă nu mă-nșel, sînt două eroine!

DIRECTORUL DE SCENĂ: Plus un martir, draga mea!

INGENUA (*ignoriînd intenția satirică*): Și, în definitiv, de ce n-a spus de ieri, de la generală? Mereu îi vin idei faimoase — în ultimul moment!

DIVA (*ignorînd-o, către Directorul de scenă*): Am dreptate sau nu?

INGENUA (*ferm*): Eu nu-mi modific toaleta, pentru nimic în lume!

DIRECTORUL DE SCENĂ: Fetelor, stați, stați s-o luăm cu binisorul! Uite, din fericire, autorul este de față... (*Autorul, vădit alarmat, schițează o intervenție.*) Să-l consultăm — e cel mai competent, nu? Sincer, care-i opinia dumitale?

AUTORUL: Eu, vedeți... știți... în materie de costume... (*Diva și Ingenua se apropie de el, fixându-l insistent.*) Eu aș zice... și așa, și așa!

DIVA: Cum vine asta? Dar, bine, caracterul eroinei...

INGENUA: Dacă-i vorba de caracter, o adevărată doamnă se impune prin noblețe, nu prin zorzoame!

DIVA: Îmi dai lecții de distincție? Ei, nu, asta-i culmea!

(*Recuziterii aduc o „causeuse“, o așază între ușa din dreapta-jum și o altă oglindă mai mică, pe latura dreaptă; dau să caște gura: Directorul de scenă se întoarce, amenințător, recuziterii ies, ceva mai pripit.*)

AUTORUL: Doamnele mele, vă cer un milion de scuze, dar, vă rog, vă conjur ca, în aceste momente, să lăsați de o parte micile neînțelegeri, să scrutați încă o dată fondul, sensurile intime, conflictul psihologic...

DIRECTORUL DE SCENĂ: Bravo, de acord! N-are rost să vă țineți de fleacuri. Două vedete de primă mână, stelele fixe ale trupei, se războiesc printre roze și violete!

DIVA (*măgulită, se inmoaic*): Totuși, pentru o vedetă, orice detaliu...

INGENUA (*îdem*): Draga mea, zău, cred că exagerăm! (*Diva se destinde total, plăcut impresionată de folosirea pluralului.*) Eu zic să mergem să-l întrebăm și pe Mastru. Cum spune el, așa rămîne!

DIVA: E o idee! Bine, hai la Mastru! (*Dau să plece.*)

DIRECTORUL DE SCENĂ: Lăsați-o baltă! Mastrul se machiază, se reculege: vreți să-l tulhurați tocmăi acum? Pentru ce? Pentru niște prostii!

DIVA: Domnul meu, fiți atrag atenția...

DIRECTORUL DE SCENĂ: Și nu mai striga, o să ratezi tirada! În loc să-l îndispui pe Mastru, du-te în cabină și înghibe două gălbenușuri proaspete!

INGENUA: Noi nu indispunem decât pe cei nepoliticoși, domnule!

DIVA: Gălbenușurile se recomandă contra nervilor, fac bine la ficat! (*Către Ingenuă.*) Hai, dragă!

(*Ies la braț, foarte țanțoșe; în ușă, dau să se ciocnească cu Logodnica și Logodnicul, care intră în fugă: exclamațiile de rigoare; vedetele dispar, cei doi tineri intră în scenă și se opresc în fața Directorului de scenă, care s-a prăbușit pe scaun.*)

LOGODNICA: Ne-ați chemat pentru costume! (*Face o piruetă grațioasă, apoi o reverență.*) Cum vi se pare, domnule director?

DIRECTORUL DE SCENĂ (*iși tamponează timplele cu batista*): Da, în sfîrșit, să vedem... (*Vine spre Logodnică, se învîrtește în jurul ei.*) Da, nu e rău, erinolina vine destul de bine... O, dar ce-i asta? Unde-i medalionul?

LOGODNICA (*tresare, duce mîna la piept*): Vai, într-adevăr!

DIRECTORUL DE SCENĂ: Cum se poate, domnișoară? Doar știi ce importanță are: e vorba de portretul tatălui dumitale!

LOGODNICA: Iertați-mă, sînt o zăpăcită!

AUTORUL: Se-nîmplă... Emoțiile premierei... Domnișoară, simteți fermecătoare.

LOGODNICA: Mersi, domnule!

AUTORUL: Desigur, medalionul este un accesoriu... important, nu-i așa? Totuși, cu îngăduința Directorului de scenă, aș dori să subliniez încă o dată însemnătatea momentului în care aflați adevărul...

LOGODNICUL (*mut pină acum*): Despre mine, domnule?

AUTORUL: Despre toată povestea. Dumneata, ca logodnic, ești implicat, deși n-ai nici o vină. Dar futa n-are de unde să știe... În fine, toate acestea sînt clare pentru dumneavoastră, nu-i așa?

DIRECTORUL DE SCENĂ: Faci foarte bine că le atragi atenția; dumnealor tratează încă destul de superficial scena destălmirii!

LOGODNICUL: Vă rog, nu ne descurajați, sîntem abia la început...

AUTORUL: Dimpotrivă, e un semn de încredere, numai cei slabi trebuie să fie menajați la debut: iar noi facem apel la talentul, la resursele dumneavoastră...

LOGODNICA: Vai, nu ne lăudați atît, sîntem așa de emoționați...

LOGODNICUL: Pe mine mă îngrijorează peruea, e cam largă...

DIRECTORUL DE SCENĂ: Să ții-o mai dea cu spirt; puteni să te-ngrijești din timp.

AUTORUL: Mă rog, peruea — un detaliu... (*Revine la ideea anterioară.*) Domnișoară, domnule, în scena respectivă jocul dumneavoastră se cere să fie cît mai nuanțat, amestec de umbră și lumină, cu un crescendo bine dozat, așa încît totul să culmineze logic în exclamația-cheie, acelu strigăt al logodnicei: „De ce mi-ai frint aripile tocmăi cînd le deschideam ca să zbor spre tine!“

DIRECTORUL DE SCENĂ: Exact ce v-am repetat și eu, de nu știu cîte ori! E clar?

LOGODNICA : Foarte clar, domnule, vom face intoamăi !
DIRECTORUL DE SCENĂ (*sotto-voce*) : Să dea Dumnezeu ! (*Tare.*) Si, vezi, ciud leșini, evită consola : ■ ieri ai fost la un pas s-o răstorni !
LOGODNICUL : Atunci, peruca, credeți că merge s-o lipese cu eter-mastic ?
DIRECTORUL DE SCENĂ : Lipește-o cu ce vrei, chiar cu miere de albine, dar nu uita că peruca este un auxiliu, contează în primul rind ce-i dedesubt ! Caută să-ți dozezi efectele, nu te repezi la fiecare replică de parcă ai vrea s-o ughiți pe nemestecate.
LOGODNICUL : Am înțeles, mă voi strădui.
LOGODNICA : Nu vă supărați, în scena sărutului...
DIRECTORUL DE SCENĂ : Da... Ce-i cu sărutul ?
LOGODNICUL : Nu vrea s-o sărut, zice că-i de ajuns să schițăm.
LOGODNICA : Mă gîdilă cu mustața, domnule, parcă-i o perie !
DIRECTORUL DE SCENĂ : Păcatele mele ! Să mă ocup și de calitatea mustăților ?
AUTORUL (*face haz*) : Tinere, sfatul meu este să procedezi în așa fel încît s-o faci pe domnișoara să neglijeze acest mic neajuns...
LOGODNICUL : Imi voi da toată silința, vă asigur ! Totuși, vedeți, peruca...
DIRECTORUL DE SCENĂ : Gata cu vîncîrreala ! Hai, la cabine !
AUTORUL : Concentrați-vă asupra fondului emoțional, asupra reacțiilor psihologice !
LOGODNICA și LOGODNICUL : Da ! Desigur ! Vă mulțumim ! Veți vedea !
(*Cei doi tineri ies în culise, dreapta.*)

Scena 5

DIRECTORUL DE SCENĂ : Uite, așa se-nîmplă de fiecare dată ! Dar, repet, fii fără grijă : Maestrul îi electrizează pe toți.
AUTORUL : Imi pun toată nădejdea în el ! (*Pauză.*) Apropo, l-ai convins ?
DIRECTORUL DE SCENĂ : Nu. Din păcate, în chestiunea aceea rămîne intratabil.
AUTORUL : Bine, dar e vorba de actul dotal, de parafernă...
DIRECTORUL DE SCENĂ : Știi cît am insistat... Nici nu vrea să audă ! Tot ce-am putut obține : să simuleze, cît de cît, semnarea actului.
AUTORUL : Mă tem că nu-i de ajuns, se poate observa... Cei de sus, mai ales, lojile, balconul...
DIRECTORUL DE SCENĂ : E de-o tenacitate !... I-am spus, doar : măcar să se-audă

cum scîrție pana pe lîrtie... Nu vrea, în ruptul capului !
AUTORUL : Da, curios... Ce să-i faci, marii artiști au ciudățeniile lor.
(*Cei doi recuziteri aduc niște șfeșnice de bronz, două mari, pentru oglinda centrală, din fundal, două mai modeste, pentru aceea din lateral-dreapta. Directorul urmărește operația, vrea să spună ceva, dar, în aceeași clipă...*)
O VOCE DINSPRE RIVALTA : Dom' director ! Dom' director !
(*Directorul de scenă se întoarce, surprins : Autorul, idem, Directorul de scenă realizează că vocea vine din cușca Sufleurului.*)

Scena 6

DIRECTORUL DE SCENĂ (*se apropie de cușcă*) : Ce este ? Ce dorești ?
SUFLEURUL (*tainic, ieșind pe jumătate*) : Am o vorbă (*semn de discreție*) numai cu dumneavoastră.
(*Autorul vine spre ei, joc mut între cei doi. Logodnica reîntră, din culise.*)
LOGODNICA : Am găsit medalionul ; pe manechin, imaginați-vă !
DIRECTORUL DE SCENĂ : Nu-i un motiv să ne spargi timpanele ; pare-ai găsit lina de aur !
AUTORUL (*galant*) : Superb, domnișoară ! (*Vine lângă ea, o ia de braț, afectuos.*) Mă bucur că vă revăd. Tocmai voiam să adaug ceva, cîteva cuvinte în legătură cu scena cea mare, cînd aflați adevărul...
LOGODNICA : Vă rog, domnule, cu multă plăcere !
AUTORUL : Așndar, iată cum văd eu... (*Ies, discutînd, în culise, recuziterii se retrag și ei, făcîndu-și semne cu înțeles, aproape de cei doi. Directorul de scenă strigă.*)
DIRECTORUL DE SCENĂ : Hei, recuzita, unde-ați plecat ? (*Recuziterii se-ntorc.*) Unde-i vasul oriental ?
PRIMUL RECUZITER : Indată, dom'le ! (*Iese, împreună cu colegul său.*)

Scena 7

DIRECTORUL DE SCENĂ (*către Sufleur*) : Ce este ? De ce mă deranjați ?
SUFLEURUL (*iese complet din cușcă, se ridică în picioare ; are un aer deznădăjduit*) : Lucru' dracului, dom' director !
DIRECTORUL DE SCENĂ : Dar, spune odată !

SUFLEURUL (*inghite un nod, bolborosește*):
Textul, dom' director, a dispărut textul...
DIRECTORUL DE SCENĂ: Ce ?!
SUFLEURUL: Aici a fost, în saltar, l-am
pus eu, cu mina mea, ieri, după gene-
rală... Acu, vin, mă uit — saltarul, gol!
DIRECTORUL DE SCENĂ: Ai innebunit ?
Și exemplarul de rezervă ?
SUFLEURUL (*jahnic*): Era sub pernă de
piele, colea, pe scaun... S-a topit și ăla !
DIRECTORUL DE SCENĂ: Nenorocitul !
Ești concediat ! Ești o secătură ! Cum ai
putut...
SUFLEURUL: Dom' director, zău, pe copiii
mei...
DIRECTORUL DE SCENĂ: Ce copii ? Ce
ne facem ? Mi-ai mâncat premiera, pri-
copi ?
SUFLEURUL (*îndrăznind*): Ar mai fi un
text..., unul singur..., știți...
DIRECTORUL DE SCENĂ (*stă o clipă, tres-
sare, se luminează*): Maestrul !! Ai drep-
tate, cred că sîntem salvați ! Ah, ce noroc
că Maestrul păstrează totdeauna un
exemplar !
*Dă să iasă, Recuziterii vin cu vasul ori-
ental.*
PRIMUL RECUZITER: Da' greu mai e !
(*Către Directorul de scenă.*) Pe colț, sub
oglină ?

DIRECTORUL DE SCENĂ: Da, acolo !
(*Arată cu mina, dă să iasă, gest de re-
venire.*) Băieți, să nu uit : încă o dată,
atenție la terasa din final ! Hirdăul cu
lămii, în stînga ușii care dă spre interior ;
masa, la mijloc ; puțin spre stînga, sca-
unele, șezlongul cu prosop de baie ; apoi,
servanta pentru gustări, pe colț, în drep-
ta intrării... Vedeti, scara coboară spre
arlecîn — e clar ?
PRIMUL RECUZITER: Să-afles, să trăiți,
dom' mastru !
DIRECTORUL DE SCENĂ: Ti-am spus de
nu știu cîte ori, la noi în teatru nu
există decît un singur Maestru, unul și
bun ! Eu sînt Directorul de scenă — și
basta ! Hai, vedeți-vă de treabă !
AL DOILEA RECUZITER: Da, dom' maist-
tru, să trăiți ! (*Ies repede în dreapta.*)
DIRECTORUL DE SCENĂ (*aruncă o privire
după ei : gest de lehamite*): Ce nătărăi !
(*Se-ntoarce, dă cu ochii de Sufleur, can-
s-a așezat, amărît, pe capucul cuștii, cu
spatele la rampă.*) Noroc cu Maestrul,
nu-i așa ? Roagă-te să-l aibă în cabină !
(*Directorul de scenă dezațează spre dreapta,
Sufleurul dă din cap, cu jale, leșînd.*)
Doamne, ce ospiciu !

Tabloul II

Cabina Maestrului. Masa de machiaj, cu oglindă psyché, este așezată în stînga, către fundal, în așa fel încît Maestrul, aflat la masă, stă în profîl-
trei sferturi spre rampă. Pe latura aferentă, o fereastră cu lumină îndirec-
tă. Sub ea, cu căpățiul pe latura din dreapta, o canapea acoperită cu o cove-
tură. Tot în dreapta, între canapea și arlecîn, un dulap-garderobă. Spre
centru, o mică masă rotundă, cu două taburete. Intrarea e în stînga, spre
arlecîn. Sugestie : camera de la clinică. La ridicarea cortinei, Maestrul, în
balat larg, stă, întors cu spatele, la masa de machiaj. Diva și Ingenua stau
pe cele două taburete : au făcut schimb cu buchetele de la corsaj : Diva
poartă trandafirii, Ingenua, violetele.

Scena 1

MAESTRUL: Pareă sînteți două copile, vă
ciondăniți dintr-o nimica toată ! (*Se-
ntoarce către oglindă, trage cu grimoniul pe
frunte.*) Ce-ar fi să vă mărițați ?
DIVA (*nechezat*): Văi, Maestre !
INGENUA: Eu, mui, m-am săturat : hăr-
fații sînt monotoni !
DIVA: Ai dreptate, pînă la urmă, seamănă
toți, cu două picături de apă.
MAESTRUL: Sigur, de-asta-i tot schimbați,
în speranța că o să apară picătura de
excepție !

INGENUA: Slabă nădejde ! După mine,
dumneavoastră sînteți singurul caz !
MAESTRUL: Ce spui ?! Hm, te-ai făcut în-
drăzneată, domnișoară !
DIVA: Chiar, Maestre, de ce nu vă-nsurăți ?
MAESTRUL (*se întoarce spre ea, cu grim-
oniul în mînă*): Fîndcă detest poliga-
mia, frumoaso !
INGENUA: Cum ? Bine, dar dumneavoastră...
MAESTRUL: Am avut atîtea iubite, atîtea
soții — nu barem întreg ! (*Diva și Inge-
nuia se privesc, vădit interzise.*) Iocasta,
Desdemona, Clitemnestra, Nymena, Cleo-
patra, Calpurnia, Margareta... (*Șoptit.*)
Ah, Greti ! (*Tace, privește în gol, clatină
din cap, melancolic, își revine.*) Și mă
refer numai la cele clasice, nota bene !
DIVA (*mîșcată*): Maestre, sînteți divin !

MAESTRUL: *(trece peste adjective, revine la oglindă)*: Lasă, lasă! Vedeți, dragele mele, nici eu nu mai știu exact — amii, ce să-i faci — încep să confund unele cu altele: viața, scena, lecturile, platoul de filmare... Îmi zic, de pildă; pe seară, n-ar strieni să dai pe la Elvira, s-o liniștești, ticălosul de Sganarel o mai fi făcut vreo boroboacă... Da — îmi răspund — dar ce te faci cu Solveig, biata de ea, te așteaptă de atâta vreme... Adevărat, dar mi se pare că după-masă filmezi evadarea, sau duelul, sau urmărirea... Iar mai târziu, când o să iasă luna, trebuie să te furișezi în par, sub balcon: poate că ea stă de veghe și o să-ți arunce scara de mătase... Ei, spuneți și voi: țiți mai arde de-nsurătoare? Pe urmă, e și cam tardiv, nu?

INGENUA: Pentru dumneavoastră, Maestre? Nu, niciodată!

MAESTRUL: Sigur, eu am contract cu dracul... Ar vrea el! Da, frumoasele mele, s-a făcut târziu... *(Semn cu capul spre pendula din colț.)* Uite, și ceasornicul e de aceeași părere; nici o oră, până la primul gong.

(Diva și Ingenua se ridică, parcă împinse de un resort.)

DIVA: Vă mulțumim, Maestre!

INGENUA: Ne iertați, am abuzat, nu-i așa...

MAESTRUL: Lasă, între colegi, ce rost are? *(Cele două actrițe dau să iasă.)* Ah, dragă să nu uit — la intrarea mea — pe disenția voastră — te-ntorci brusce spre oglindă și rămii așa, înțelegi?

INGENUA: Da, Maestre.

MAESTRUL: Aștepti până zic: întâ-mă între Scylla și Charibda — o zic până la capăt, fii atentă — apoi fac câțiva pași, mă opresc, și abia atunci te-ntorci.

INGENUA: Da, Maestre. La repetiție n-am făcut așa?

MAESTRUL: Te-ai pripit în câteva rînduri; ebiar și ieri, la generală... Îmi tai efectul de mimică — un fleac, dar, vezi, conțenză!

INGENUA: N-o să se nmi întimplă, o să fim foarte atentă!

MAESTRUL: Bun, Mersi!

DIVA: Pe curiînd, Maestre!

MAESTRUL: Colegul Mefisto sî vă aibă în pază!

(Diva și Ingenua ies, chicotind.)

Scena 2

MAESTRUL: *(la oglindă)*: Simpatice, în fond! *(Pauză.)* Cam — deh — cam rudimentare... ultimateri, fete bune. *(A terminat machiajul, se ridică, se plimbă prin cabină.)* Așa! Deci, ce urmează? Da, să

vedem... Va să zică, da: „Nădăjduim să fac, până la capăt. M-ai silit să vorbesc. Sî nu regreti; cuvintele drepte sînt nodoma spadelor tăioase — dacă nu ucid, fac răni adînci, care nu se vindecă pe deplin, niciodată!” Și, dacă o zic invers: „Cuvintele tăioase sînt asemenea spadelor drepte!” Ei, și? Tot nu se bagă de seamă... Intonația conțenză... *(Se apropie de pendulă.)* Da, mai avem timp, ne putem relaxa jumătate de oră... *(Merge la canapea, se așază: bătău în ușa.)* Săpristi! Cine-o fi? Intră!

(Intră Directorul de scenă: pare confuz.)

Scena 3

DIRECTORUL DE SCENĂ: Maestre, știu că deranjez, însă, vedeți, mă scuzați...

MAESTRUL: Poftește! Scuza-mă duminca că stau culcat, trebuie să mă relaxez.

DIRECTORUL DE SCENĂ: Dar, Maestre, se-nțelege, stați liniștit...

MAESTRUL: Mă străduiesc. Ce vînt te-aduce? A intervenit ceva? Dar șezi, te rog!

DIRECTORUL DE SCENĂ: Mulțumesc. *(Se așază pe un taburet.)* Nici nu știu cum să vă spun... Vedeți... *(Bătău în ușa.)* Directorul de scenă tresare, face o mută jalnică.)

MAESTRUL: Cred că avem o reuniune; oi fi uitat! Intră!

(Autorul, timid, bagă capul pe ușa.)

Scena 4

AUTORUL: Se poate? *(Il observă pe Directorul de scenă.)* Vai, mă iertați!

MAESTRUL: Poftește, domnul meu, se face curent!

AUTORUL: *(Intră)*: Cred că inoportunez...

DIRECTORUL DE SCENĂ: *(privire în plafon: u-are ce face)*: Mă rog...

MAESTRUL: Dacă tot ai intrat, poftim, ia loc! *(Autorul se așază, stingherit, pe taburetul liber.)* Deci, directoro, ce spuncai?

DIRECTORUL DE SCENĂ: Vă rog, Autorul are prioritate!

AUTORUL: Mii de mulțumiri! Vedeți, Maestre, e vorba despre un măruntșig, poate nici n-ar trebui să insist, dar și eu, și domnul Director de scenă, voiam să vă rugăm încă o dată...

DIRECTORUL DE SCENĂ: Da, într-adevăr, în problema aceea...

AUTORUL : Un detaliu, firește... Totuși, a-
cest detaliu...

DIRECTORUL DE SCENĂ : ...are impor-
tanța lui !

MAESTRUL (*aparte*) : Bobeinski și Dob-
cinski ! (*Tare.*) Cred că știu la ce vă
gîndiți. Regret, domnilor, nu seamănă ni-
mie.

AUTORUL : Măcar să simulați...

DIRECTORUL DE SCENĂ : Știți, scîrțitul
penei pe hîrtie...

MAESTRUL : La naiba ! (*Se ridică în pi-
cioare ; se ridică, instantaneu, și cei doi
vizitatori.*) Important este să accept, nu-
așa ? Să fiu de acord tacit, în forul
meu ~~meu~~ ! Ce vreți să jucăm, doamni-
lor ? Commedia dell'arte ? Improvizăm
mereu, de la scenă la scenă ? Mie, la
drept vorbind, îmi convine de minune
sînt în elementul meu !

AUTORUL : Dar, bine, Maestre...

MAESTRUL : Lasă, nu mă duci ! Spune
deschis, ce vrei ? Apropo : unde ți-e
mapa, unde-i contractul ? Hai, scoate-l,
îndrăznește !

AUTORUL : Nu vreau să vă supăr, tocmai
acum ! Totuși, vă rog, semnătura, actul...

MAESTRUL : Nici un act ! Nici o semnă-
tură ! Gata, am terminat cu dumneata !
(*Autorul iese, buimac.*)

Scena 5

MAESTRUL (*către Directorul de scenă*) : Ei,
ce zici ? Ești în combinație, da ?

DIRECTORUL DE SCENĂ (*vinde*) : Maestre,
mă jur pe copiii mei...

MAESTRUL : Ce copii ? Termină, ești dez-
gustător !

DIRECTORUL DE SCENĂ : Dobitocul de
Sufleur, numai el e de vină !

MAESTRUL : Sufleurul ?! Ce are a face ?
Ce-ai mai născocit ?

DIRECTORUL DE SCENĂ : A rătăcit textul,
Maestre, ambele exemplare !

MAESTRUL (*brusc amuzat*) : Nu mai spune !
(*Ride.*) Asta e chiar foarte draguț. Deci,
vom improvisa, ce-ți spuneam !

DIRECTORUL DE SCENĂ : La dumnea-
voastră ne e nădejdea, dumneavoastră
păstrați totdeauna un exemplar de re-
zervă...

MAESTRUL : Intr-adevăr.

DIRECTORUL DE SCENĂ : Il aveți la dum-
neavoastră ?

MAESTRUL : Da, ca de obicei.

DIRECTORUL DE SCENĂ : Sîntem salvați !
Maestre, sînteți un geniu ! Cum să vă
mulțumesc ?

MAESTRUL (*se duce la masa de machiaj,
deschide ușața corpului de birou din
dreapta-jos, scoate un dosar, îl dă Direc-
torului de scenă*) : Poftim ! (*Directorul*

de scenă îl înșală avid.) Și, te rog, lasă-l
în pace pe bietul om, probabil n-are
nici o vină !

DIRECTORUL DE SCENĂ : E un criminal !

MAESTRUL : Un biet bătrîn necăjit... Cine
știe ce imbecil a vrut să-i facă o farsă...

Lui, dumitale, poate, chiar mie !

DIRECTORUL DE SCENĂ : Maestre, alerg
să i-l dau ! Vă sînt profund îndatorat...

Toată stima, toată recunoștința... (*Iese,
surescitat.*)

MAESTRUL : Ipoclîmen scîrbos ! (*Merge la
canapea, se întinde pe palmele sub cap ;
lumina scade. Semiobscuritate, muzică de
fond, șuier de vînt ; fereastră se lumi-
nează treptat : de ecalaltă parte, Fata în
alb se reazemă cu coatele de pervaz.*)

Scena 6

FATA ÎN ALB : Leule, ce mai faci ? Mi-era
dor, am venit să-mi iau rămas-bun.

MAESTRUL (*se ridică pe jumătate, privește
pe fereastră*) : Ce este ? Pleci ?

FATA ÎN ALB : Nu, eu n-am cum să plec.

MAESTRUL : Atunci, de ce „rămas bun“ ?

FATA ÎN ALB : Leule, tare ești scump !

MAESTRUL : Nu sînt leu, mă confunzi :

sînt un dulău de culise, bătrîn, obosit.

FATA ÎN ALB : Pentru mine, ești Leul :

mîndru, neînfriecat ! Coama ți-a încărungiț,

ai niște zbrociturî mai adînci, dar ești tot

glorios...

MAESTRUL : Glorios ? Ce expresie stranie !

FATA ÎN ALB : De-asta, vezi, te iubesc...

te-aș fi iubit...

MAESTRUL : Da, parcă mi-aduc aminte...

Tu ești... Tu trebuia...

FATA ÎN ALB : Dacă n-a fost să fiu !

MAESTRUL : Totuși, erai a mea, nu ?

FATA ÎN ALB : Așa, ca umbrele cu care

te amesteci, acolo, pe scenă...

MAESTRUL : Chiar ești a mea ? Ca Ofelia,

ca Julieta ?

FATA ÎN ALB : Ca un vis, Leule ! Hai, vi-
sează...

(*Fereastră se întuneacă. Maestrul se întinde
pe canapea, Muzică lentă, zgomot de valuri,
Pauză, Proiector în scenă, lingă canapea : în
cercul de rază, Greti, femeia de pe plută ;
Maestrul se apleacă spre ea, pe marginea
canapelei.*)

Scena 7

MAESTRUL : Greti, tu ești ?

GRETI : Da, iubitule !

MAESTRUL : Ai venit, în sfîrșit ?

GRETI : Am trecut să iau insula... Insula
singuratică, știi ?

MAESTRUL : Cum aș putea să uit ?

GRETI : Am strins totul : barca, scoicile, plaja, focul, coliba — tot, tot !
 MAESTRUL : Și, meduza ?
 GRETI : Am pus-o la loc, în valuri, poate o regăsim vreodată. (*Pauză.*) Tu ce faci, vii cu mine ?
 MAESTRUL : Sigur, îndată, mai am ceva... foarte puțin...
 GRETI : Deci, nu acum !
 MAESTRUL : Ba da, chiar acum, în câteva minute !
 GRETI : Nici acum !
 MAESTRUL : Greti, ascultă-mă, te rog... Mai am ceva de făcut, o nimica toată... Cum să-ți explic ? Ceva absolut hotărâtor, de care depinde...
 GRETI : Ce poate fi atât de grav ? Hai, spune !
 MAESTRUL : Nu știu dacă pot, dacă o să-nțelegi... Pare stupid : o premieră, Greti... Ultima, țî-o jur !
 GRETI : Nu poți să o amâni ?
 MAESTRUL : E o piesă scurtă, câteva replici... și gata ! Termin acum, într-o clipă !
 GRETI : Clipa lipsă, știu ! (*Oftază :* *se culcă pe plută. Scena se-încheie :* *foșnet de valuri, muzică tumultuoasă.*)

Scena 8

(*Lumină normală. Maestrul stă pe marginea canapelei. Nathalia, cabiniera, pe un taburet, la masă, cu o ceașcă de cafea în față. Un ceainic pe tavă, alături.*)
 NATHALIA : Ceniul te așteaptă, l-am răcit binișor. (*Pipăie ceainicul.*) Nu-i chiar rece, rece, dar, merge ! Vino să-l bei.
 MAESTRUL (*se ridică, se dezmoțeste, face câțiva pași*) : Ce m-aș fi făcut fără tine, dragă Nathalia ? Oure, de câți ani îți porți de grijă ?
 NATHALIA (*soarbe din ceașcă*) : Știu eu ? De când erai de-o șchioapă. (*Maestrul se apropie de masă, toarnă din ceainic, bea o înghițitură.*) Cî stai jos, destul stai în picioare, acolo... Ți place ?
 MAESTRUL : Grozav ! Nimeni nu știe să-l facă așa ! (*Se așază.*)
 NATHALIA : Erai un ținc, te purta un-eliu-tău, sultimbaneul, din loc în loc... Jucam și ei pe unde se nimerea... Maică-ta — Dumnezeu s-o odihnească... Cîteva trebuia să vă poarte de grijă, nu-i așa ? Eu l-am servit și pe bunicu-tău, și pe străbunici, da... Ei, dacă nu s-a găsit alta, mai preocupată !
 MAESTRUL : Buna, credincioasa mea Thalia !
 NATHALIA : Iar mă poreclești ? Știi că nu-mi place !
 MAESTRUL : Nici tu nu-ți mai aduci aminte cum te cheamă, într-adevăr... Pare-ai

fi de cînd lumea, ca o mamă a tuturor nălucilor — eroi, canali, filozofi, coțcari, profeți, cabotini...
 NATHALIA : Bătrîna înamă a răutăților, ha, ha, ha !
 MAESTRUL : A celor bune și a celor ne-bune, deopotrivă, da ! Ce se făcea lumea fără tine ?
 NATHALIA : Care lume ? Șandramana voastră de pînză și de șipci ? Halal lume ! (*Soarbe, scirbită, din cafea.*)
 MAESTRUL : Asta-i toată lumea, să știi !
 NATHALIA : Vorbești aiurea ! (*Cade pe gînduri.*) Acu, pareă mai zicea unul tot așa, ca tine, unul, mai de demult... (*Revine la problemă.*) Și, ai din sală ?
 MAESTRUL : De ce crezi că vii aici, mereu, de-alit amar de vreme ?
 NATHALIA : Umblă după scorneli, după basme... Oamenii — neam curios : laudă adevărul, da' se dau în vînt după minciuni.
 MAESTRUL (*ride, se ridică, circulă prin odaie*) : Adevărul, vezi tu, nu se poate spune totdeauna de-a dreptul ; poate să facă mai mult rău decît bine ! La gîndy-te-te ce-ar ieși dacă, într-o bună dimineață, ne-am trezi că începem să spunem lucrurilor pe nume.
 NATHALIA : Cum așa ? Zi-i mai pe-nțeles !
 MAESTRUL : Dacă n-am mai putea, înțelegi, adică n-am mai fi în stare să spunem decît adevărul : ce-am visat peste noapte, ce-am făcut ieri sau alaltăieri, pe cine iubim și pe cine urim, ce-avem de gînd să facem mîine sau poimîine, și așa mai departe. Ei, ce zici ?
 NATHALIA : Doamne, apără !
 MAESTRUL : Ei, vezi ?
 NATHALIA : Nu prea vād : ce are a face ? Ce-ți veni cu adevărul ăsta ?
 MAESTRUL : De-nia ne înghesuim aici, în lada cu minciuni adevărate, cum zici tu. Aici vedem tot felul de istorii cu nepuțință — basme, născociri...
 NATHALIA : Vii la vorba mea !
 MAESTRUL : Iată aici o regină care-și omoară bărbatul, ca să trăiască fericită cu fratele mortului ; iată-l pe slujitorul cel mai credincios, împingîndu-și stăpînul la pierzanie, ca să se cocoate în locul lui ; iată-l pe tinărul de neam mare, jurînd credință oricărei fete frumoase, alta în fiecare noapte ; iată-o pe fiica plină de dragoste, ajunșă regină și gonindu-și tatăl bătrîn, bolnav, ca pe un ciine, pe drumuri...
 NATHALIA (*care a însoțit fiecare exemplu cu gesturi de încuviințare*) : Da, au fost asemenea ticăloși, pe vremuri, hei, pareă mi-aduc aminte cîte ceva...
 MAESTRUL : Iată, draga mea Nathalia, vecituri, cum zici tu, care nu se pot spune decît în chip de poveste, aici, la noi, pe scenă. Lumea vine, se uită, ride sau plînge, se infurie sau se-nflăcărează, aplaudă, huiduie — mă rog, uneori

e cam același lucru — apoi toți trec dincolo, pe scena mare, și oftează ușurați : bine că n-ns decît basme ruginite !

NATHALIA : Niște copii fără noimă, din sentențe pînă-n rătă ! *(Soarbe din ceașcă.)* Da' și tu, firoscos mai ești ! Ia zi-i, ce-ți bați capul cu toate astea ? Ce-ți pasă ție ce se petrece dincolo de pereții de pînză ?

MAESTRUL : Piesa mea se joacă neîntrerupt, și aici, și dincolo, pretutindeni.

NATHALIA : Te-ai găsit tu, mai cu moț ! Aseultă-mă pe mine : nu te băga ! Fă-i să se bîție ori să-nghete pe seamne, fră-mintă-le inimile ca pe-n aluat, dar tu rămîi rece, auzi ? Trebuie să joci și mîine, și poimîine, și cît o mai fi, seară de seară.

MAESTRUL : Știu, ai dreptate, bătrino ! Dar, fiecare cu crucea lui... Afurisită meserie !

NATHALIA : Nu te vîcări : nu te prinde ! Nu te-a silit nimeni, ții-ai făcut-o singur, cu mîna ta. *(Se ridică.)* Hai, că acuși bate ciocanul în podele, sî te ajut să-ți îmbraci pelerina.

MAESTRUL : Vezi, e acolo, în garderob.

NATHALIA : Știu, știu, nu mă dăscăli ! *(Se duce la garderob, bombăniind, scoate pelerina, îl ajută s-o îmbrace.)*

MAESTRUL : De ce zici că mi-am făcut-o cu mîna mea ? Doar cugoști, ai fost martoră...

NATHALIA : Vezi bine, ce-mi tot aduci aminte ! Așa-i, da, n-ai avut înțero ! *(Maestrul se examinează în oglinda mare a garderobului ; bătrina îl privește cu drag.)* Of, că miudru mai ești : ce pui pe tine, parcă-i turnat ! *(Se așază pe marginea canapelei.)* Cu mîna ta ții-ai făcut-o, așa-i... Mîna aia, cu care iscălești tot felul de țidule, mîna cu care-ți

încordecezi chipul și-ți străpungi pe ne-țrebuici, colo, în poveste... Ori nu tot cu ea stringi și paralele, bai ?

MAESTRUL *(pe gînduri)* : Ce ții-a vouit să pomenești de țidule ? La ce te gîndeai ?

NATHALIA : Apoi, la alea, cum le zice... MAESTRUL *(idem)* : Să știi că nu mai semnez nimic.

NATHALIA *(alarmată)* : Vai de mine, păi cum așa ? Atunci, fîștia, pe ce-ți dă leafă ?

MAESTRUL : A, contractul ! *(Hide.)* Ei, astai-alteeva.

NATHALIA : Zi-i cum vrei, Fără semnătură, nu merge ! Eu așa am apneat.

MAESTRUL : Cît despre bani, cîți or fi, nu știn, nu le țin secolta...

NATHALIA : Rău faci : doar muncești pentru ei, nu-i furi ! Bani, vorba ceea, îi afli în drum și tot îi numeri.

MAESTRUL : O să ții las moștenire : n-am pe alteieva.

NATHALIA : Iar bați cîmpii ! Ce să fac cu eu ei, zestre ?

MAESTRUL : Să te-ndulecești, cît de cît ! Mai ai de tras, nu ?

NATHALIA : Da, păcate amărite, am încă multe de plătit... S-au adunat blestemele aștor rînduri de casea-gură la panoramă ! *(Răsună distinct o sonerie muzicală.)* Auzi ? Acuși bate ciocanul : îți vine rîndul !

MAESTRUL : Da, peste cîteva clipe, *(Tace, se apropie de bătrînă.)* Buna, credincioasa mea doică ! Rămii cu bine !

NATHALIA : Rămîn, băiete : n-am încero, *(Maestrul îi netezește ușor părul alb.)* Hai, du-te, să nu te dea lipsă !

(Maestrul se îndreaptă spre ușă : încă o privire în oglindă și iese cu pas neșovăitor.)

Tabloul III

Spatele scenei, întors spre rampă — de fapt, un circular așezat invers. Maestrul vine din dreapta spre stînga, înaintează lent, cu opriri și ezitări repetate. Șopteste din cînd în cînd, ca și cum ar exersa niște replici — rămîne pe gînduri, mai face un pas, se oprește.

MAESTRUL : Să fi uitat ceva ? *(Meditează profund, cu bărbia în pumn, chiar la mijlocul rampei, unde ar veni cușca suflleurului.)* Nu, totul e prevăzut ! *(Din nou cîțiva pași, din nou oprire.)* Ei doi, mai ales ! Sper să vă placă, domnilor ! Ha, ha, ha ! *(Merge rîzînd, spre extrema stîngă : în arlechinul opus care, ferindu-se evident, Directorul de scenă și Autorul, care-i urmărește cu încordare fiecare mișcare, Ajungînd la limita*

circularului.) A, intra, a nu intra... Acum, nu acum... Ei, fie ! *(Cu un gest hotărît, dă pînza la o parte și trece în culise, Directorul de scenă și Autorul, după o scurtă ezitare, pășese rapid, dar tiptil, pe urma lui, Cînd au ajuns în extrema stîngă, se ivește, din dreapta, Suflleurul, gîfînd, cu un dosar în mînă.)*

SUFLLEURUL *(strigă înăbușit)* : Dom' director, dom' director !

(Directorul de scenă și Autorul se opresc și ăderăți, se-ntore spre Sufleur.)

DIRECTORUL DE SCENĂ : Ești nebun ? Ce cauți aici ? Trece la locul dumitale ! În câteva clipe începe spectacolul !

SUFLEURUL (se înăbușă) : Lucru' dracului, dom' director, sîntem nenorociți ! (Ii întinde dosarul, cu o mînă care tremură teribil.)

DIRECTORUL DE SCENĂ și AUTORUL : Cum ? Ce ? Iar ni pierdut...

SUFLEURUL : Ce să mai pierd, păcatele mele ! Totu-i pe dos, aiurea, amapoda !

DIRECTORUL DE SCENĂ (căt-re Autor) : Cred că-i beat !

SUFLEURUL : Măcar dac-aș fi ! Vîtați-vă și dumeavoastră ! (Deschide dosarul, le arată.) Uite, aici : începe cum trebuie,

patru-cinci replici, p-ormă vine finalul... p-ormă sare drept în ăctul doi, pe la mijloc, iar o ia de-a-ndărăteala... uite, aici un tablou din ultimul act — ce mai, risul curcilor, nu se-ntelege nimic !

(Cei doi smulg dosarul din mîna Sufleurului, îl răsfoiesc precipitat, cu mîrieli și exclamații adecvate situației : se edifică : se uită stupefiați unul la altul.)

DIRECTORUL DE SCENĂ : Ne-am ars !

AUTORUL : Ne-a jucat !

DIRECTORUL DE SCENĂ și AUTORUL : Ah, ticălosul !

(Intineric, Circularul se deschide rapid, pe decorul care, cum se va vedea puțin mai tirziu, este cel instalat la începutul actului trei, cu elemente din debutul piesei.)

Tabloul IV

Obscuritate. O ușă se deschide undeva, în fundal. Cîeva flutieră sau fredonează o melodie banalizată — „Străini în noapte”, „Clovnul” lui Chaplin etc. Se deschide cealaltă ușă, dintre vestibul și salon. Maestrul intră, ușă rămîne întredeschisă ; lumină insuficientă pentru a clarifica ătuația din interior.

MAESTRUL : Niciodată nu știu unde-i pui ! Papuci nenorociți, obiecte vulgare ! Vă jucați cu mine de-a v-ați ascunselea... (Pauză, ezitare : scoate pelerina, o pune pe statuetă de lingă ușă.) Te pomenești că i-am lăsat în baie ! (Se repetă tot jocul de la începutul piesei, pînă cînd reîntră din baie în salon și răsucește comutatorul.) Sigur, aici erați ! (Replica, rostită acum în plină scenă, se adresează fie papucilor pe care-i ține în mînă, fie celor doi tipi aflați la extremitățile mesei din mijloc, cu capetele prăvălite pe brațe.) Bună seara, sir ! Buuă seara, my-lord ! (Tăcere : nimeni nu mișcă. Maestrul se apropie de masă, studiază situația, clatină capul, fals-ingrijorat.) Ce-i cu voi, ce se-ntimplă ? Nu știți să spuneți măcar „bună seară” ? Te pomenești că ați rămas fără text ! (Le mai aruncă o privire placidă, se întoarce, își scoate jularul de mătase albă, îl pune peste pelerină, ia un clopoțel de pe placa semineului, îl agită : din arlecchin-dreapta apare Fata cu gustări.)

FATA CU GUSTĂRI : Ați sunat ?

MAESTRUL : Da, evident ! Ce se petrece, de ce nu aduci gustările ?

FATA CU GUSTĂRI (zîmbet fin) : Am impresia că domnii sînt serviți.

MAESTRUL : Da ? (Se apropie de masă, îi privește, dă din cap, aprobator, apoi, căt-re Fata cu gustări.) Da, cred că ai dreptate. Ei, să le fie de bine !

(Fata cu gustări zîmbește semnificativ. Cortina coboară încet. În timp ce publicul pare nedumerit — unii aplaudă, alții mormăie intrigati, cei mai mulți protestează, indeosebi cînd se aprinde lumina în sală — un actor — eventual Leo — apare în fața cortinei.)

ACTORUL : Liniște, vă rugăm, un moment de atenție ! (Rumoare, risete etc.) Onorați spectatori ! Din cauza dispariției misterioase a textului, a Directorului de scenă și a Autorului, premiera din această seară se amînă pentru o dată ce se va anunța ulterior. Biletele vîndute rămîn valabile. Vă dorim, totuși, noapte bună !

CORTINA SE RIDICĂ — DEFINITIV